

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

ALOSTNI so bili časi za celo velikansko rimsko državo zadnja leta Dioklecijanovega vladanja.

Vsa najgrozovitejša preganjanja kristjanov niso mogla uničiti

sile, katero ima krščanstvo in njegov vzvišeni nauk na človeško srce. Vsa kri mučencev, vsi ostri meči in sekire rabeljnov, kakor tudi vsa grozovitost in krutost poganstva ni mogla omejiti krščanstva, da bi se ne bilo občudovanja vredne hitro širilo po čeli državi.

Dioklecijanovo preganjanje kristjanov je bilo najgrozovitejše, kar jih pomni svetovna zgodovina. Stotisoči naj zvestejših in najboljših državljanov je bilo neusmiljeno poklanih. Da, s potoki krščanske krvi je bil poškoprljen cesarski prestol tega groznega trinoga.

Vse to pa, da bi se trhljeno poganstvo vzdržalo na površju.

Toda, zastonj je bilo! Tam nad Bethlehmskem hlevčkom je vzšlo novo Solnce, Solnce pravice in resnice, na gori Kalvarijski je zmagal junak, ki je premagal temo in prižgal človeškemu razumu novo luč, ki je z nadčloveško silo širila svoje ogrevajoče žarke od dežele do dežele, od mesta do mesta, od vasi do vasi, da, od srca do srca.

O, Dioklecijan, zastonj divjaš! Zastonj vsi potoki krvi! Zastonj vsa tvoja grozovitost. Resnica je močnejša kot laž, močnejša kot zmeta. Meči se bodo skrhal, rabeljnov roke se bodo utrudile, ti bodeš padel v grob, kakor skozi tri sto let veliko tvojih prednikov — krščanstvo bode pa zmagalo.

In res! Poganski templji so se praznili. Poganski prazniki pozabljali, poganska nesramnost se studila, podzemse votline — katakombe, kamor se je skrila resnica krščanstva, — so se pa polnile.

Truma za trumo teh junakov, otrok, deklic in dečkov, fantov in deklet, mož in

žena, starčev in starij je bilo poklanih, pa za njimi so vstajale vedno nove in še večje trume. Kri mučencev je bila samo seme nove še večje žetve.

Kaj čuda, da je to strašno preganjanje imelo vpljiv na celo javno življenje. Vzbuja se je na eni strani že naravni človeški čut sočutja s trpečimi, in tako ponedolžnem preganjanimi spoznavajci Križanega Nazarejca. Skupaj s tem sočutjem vzbuja se je tudi nejevolja do vlade, objednem pa tudi stud do poganstva, ki je zmožno roditi tako ostudne zverinske sadove.

Na drugi strani je pa ta mučeniška kri vzbuja še večji srd proti krščanstvu, srd trme, napuha. Poganstvo se je videlo popolnoma premagan in uničeno, se je videlo tako ponižano in osramočeno. Da je to potem naravno gojilo fanatizem, nestrpnost in se večje sovraštvo do krščanstva, je umljivo in naravno. Kaj čuda potem, da smo videli Oteomera, dasi sam ni veroval v rimske nesramne bogove in boginje, kako je vendar tako smirtno sovražil krščanstvo.

Najbolj so se pa te razmere čutile v Rimu.

In v take razmere je prišel Lupercij v Rim, ko je zbežal iz Brage Avguste pred Kastovim sovraštvom.

Rim je ravno slavil imenovanje Maksimijana, ko je prišel Lupercij v Rim.

Lupercij je takoj nastopil pot v Milan, kjer je bilo stolno mesto novega sovladarja Maksimijana, da častita svojemu prijaju, objednem pa, kar je za gotovo upal, da skupaj z Maksimijanom vstaja tudi njegova zvezda slave in časti.

Maksimijan ga je sprejel z veseljem in ga pozval, da ostane pri njem v Milanu, da mu bode pomagal pri državnih poslih kot prijatelj, na katerega se lahko zanese. Seveda je Lupercij ostal z veseljem in se z navdušenjem lotil izročnega mu dela.

Težki časi so se pa začeli za Marcelo, po odhodu Lupercijevem.

Kast je začel nekoliko sumiti sestro, da je morala ovaditi Luperciju njegove naklepe in tudi Oteomeru. Morilec, ki je bil odločen, da umori Oteomera, je namreč

poročal, da sedaj Oteomero ni, dar več sam ne sedi pri morju, temveč, da ima močno stražo sužnjev okrog sebe.

Tudi se je Kast udal popolnoma razkošnemu življenju, Dasi se preje ni zmenil za poganstvo in ni nič veroval, postal je sedaj strasten pogan. Prirejal je ob raznih poganskih praznikih slavnosti, kakor je bilo v Rimu, prirejal zabave in zahteval je od meščanov, da se jih udeležujejo.

Marcelo ni več poslušal. Kar in kjer je mogel, ji je nasprotoval in kazal svoje sovraštvo. Da bi jo še bolj jezil, se je oženil. Tako ji je postalo življenje pri bratu nezno.

Pri tem žalostnem življenju se je pa vedno živeje spominjala blagega Lupercija in vedno bolj in bolj je čutila, kako zelo ga pogreša, kako zelo je osamljena. Niti trenutek bi ne ostala več v Braga Avgusta, ko bi ne bilo Oteomera. Toda ko je prihajala ob večerih v njegovo palačo in je videla prihajati upognjenega starčeka težkih utrujenih korakov in objokanih oči iz grobišča, kjer je mirno počivalo truplo mučenice Eukratide in kjer je žalostni oče prebil v molitvi večji del dneva in tudi noči, zasmilil se ji je ubogi starček in — ostala je.

"Kaj bi jaz počel, dobra Marcela, ko bi sedajle, v teh žalostnih urah, še tebe ne bi imel!" Tako mu je Marcela lajšala težke ure, med tem ko je tudi sama pri Oteomeru dobivala vsakikrat nove tolažbe.

Pri tem pa ni Oteomero nehal vpljivati tudi na njeno srce, da bi jo pridobil za vero Kristusovo. Po cele ure sta se razgovarjala o tem vprašanju.

Marcela ni bila nasprotna krščanstvu vendar — rimski ponos! Ona, mogočna Rimljanka, pa naj postane kristjana? Ne, ne! Samo tega ne.

Pogosto sta se pogovarjala tudi o Luperciju.

Tako je potekal mesec za mesecem v večnost. Prišla je zima, prišla je pa zopet pomlad. Tedaj je bilo, ko se je Kast oženil in pripeljal tujko v svojo palačo. Marcela je seveda zgubila svojo čast in veljavo. Kaj čuda, da sta jo Kast in žena smatrala le bolj za breme.

Malo tednov je še ostala Marcela v palači bratovi, slednjič ni mogla več prenašati zapostavljenj in žaljenja, ter je odšla od Kasta in šla h Oteomeru, ki jo je sprejel z veseljem.

S prihodom Marcele se je začelo v Oteomerovi palači novo veseljske življenje. Oteomero se je pomladil. Lepo življenje sta imela, dokler niso prišli novi križi!

(Dalje prih.)

Mesec presvetega srca.

ESEC junij je mesec presvetega Srca, ki bi je za nas in za naše duše v naših tabernakljih.

Ta mesec želi sveta cerkev obrniti našo pozornost na malo lučko,

ki tako revno plapola pred velikim oltarjem naših cerkva, na malo hišico — tabernakelj — na ječo ljubezni, in na Jetnika, katerega tem drži ljubezen do nas — Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Strašno je bilo na veliki petek pred nekako dvatisoč leti. Sovraštvo in zaslepljenost je izdala Jezusa iz Nazareta Pontskemu Pilatu, cesarjevemu namestniku v Judeji, da bi ga obsodil v smrt in ga tudi umoril. Oblastnik je sedel na sodni stol in zaslišal tožitelje in njih priče. Poslušaj, in zaslišal tožitelje in njih priče. Poslušaj, ko druga za drugo prihajajo. Toda zastoj, nič takega ne pričajo, da bi bilo res vredno, da se obsodi na smrt. Nasprotno, vse tožbe se dokažejo kot izmišljene.

“Jaz ne najdem krivice na tem človeku”, pravi Pilat nejevoljen. “Bičati ga bom dal in ga potem izpustil.”

Vsega raztepenega, zapljuvanega, umazanega in v grdo capo ogrnjene pripelje zopet pred ljudstvo, da bi ga ganil in bi odnehalo od svoje krivične tožbe.

“Ecce, homo!” — “Poglej, človek! — Če nimaš sočutja ž njim kot sorojakom, naj se ti smili vsaj kot človeku. Sodi vsaj človeško!” Toda nič!

Misli si, da si ti kot oče po krivici zatožen in obsojen. Sodnik pa pravi: Raztepli te bomo, da boš ves ranjen in kravav. Ako se boš potem smilil svojim otročičkom in bodo prosili za te, te bom pa izpustil, ne boš umorjen.

Res! V sodnijski dvorani so zbrani vsi tvoji prijatelji. Prav spredaj so tvoji otročički, katere si ti tako ljubil in čakajo, da te pripeljejo v sodniško dvorano.

Vrata se odpro in ti stopiš pred te svoje prijatelje, pred svoje otročičke, v strašnih bolečinah, ves krvan in stopen. Solze ti teko po licih. Roke imaš zvezane. — Obsojen si v smrt. Samo prošnja tvojih otročičkov in prijateljev ti more rešiti tvoje življenje.

In tu sedaj stojiš.

Sodnik nagovori navzoče. Pove, da si sicer obsojen na smrt, vendar, ako otroci in prijatelji hočejo, te bode izpustil — prost si to minuto.

O kako milo bi ti pogledal te svoje otročičke, svoje prijatelje. Prepričan si, da bodo za te vsi eno glasno prosili. Toda oj, goza. Cela dvorana naenkrat zakriči:

“Proč ž njim! V smrt ž njim!”

“Otročiči, za božjo voljo, vaš oče sem!”

“Proč ž njim! V smrt ž njim!”

“Moj Bog, otroci prijatelji, kaj sem Vam storil hudega?”

“Proč! Proč! Ne maramo te! Kri tvojo hočemo!”

O, povej, ali bi ti tvoje srce žalosti ne počilo?

Vidiš tam v tabernaklju živi jetnik ljubezni Jezus Kristus.

Naši rdeče zaslepljeni rojaki so ga obsodili na smrt.

Ali slišiš, kako kriče iz vseh naselbin: “Proč ž njim! Proč ž njim! Križaj ga!”?

Da, poglej, kako osramočen, kako zaničevan preklinjan, opljuvan stoji pred nami. Očitajo mu, da je slepar da je humbug! — Da, obsojen je k smrti! Umreti mora med nami! Uničiti ga morajo! Iz vseh na-

selbin, iz vseh hiš, iz vseh slovenskih src mora ven!

Ta mesec, bolj kakor kedaj, pa stopi sveta Katoliška cerkev pred nas in nam kljiče:

"Ecce, homo". — O, človek, poglej tega Jezusa! Poglej njegovo ljubezen do nas! Kako se iz ljubezni do nas toliko žrtvuje! Pusti tako zaničevati, tako preklinjevati in smešiti.

Povej, kaj hudega ti je storil?

Ti rdečkar, ki toliko kričiš, s tolikim satanskim sovraštvom deljuješ proti temu Jezusu, toliko kričiš: "Križaj ga!" — kaj ti je storil ta Jezus? Kaj ti je storilo krščanstvo? Nezmerno dobrega si sprejel! Povej pa le za eno krivico! —

O, ali ne bomo vsaj mi zavedni Slovenci ta mesec dvignili svoj glas v njegov za-

glas zanj, za Jezusa, da bomo prepili krik govora? Ali ne bomo vsaj mi povzdignili ta nasprotnikov? Ali se ne bomo mi možje in fantje zbirali ta mesec pri njegovem tabernaklju, pri svetem obhajilu?

O, Ecce, homo!

O, poglej, človek! Poglej proti tabernaklju in premisli, kaj imaš v Jezusu. Osramoten je ta Jezus. Razbičan! Zaničevan! Vendar — tvoj Zveličar!

Čas se bliža, ko boš na smrtni postelji v strašnih bolečinah in strašnem strahu zapuščen od vseh, sam, popolnoma sam boril zadnji boj. — Nihče ti ne bode mogel pomagati — nihče vlti vsaj kapljice tolažbe v tvoje stiskano umirajoče srce — kakor edini Jezus v sveti popotnici.

V solncu mojega življenja.

Mati Elizabeta.

Zlate sanje je dosanjal
limbar — — —

v jutru se je klanjal,
kelih nedolžni lahko zaprl — — —
jutranje himne molil je vrt.

Hip svečan! Iztok gori,
blaženo solnce nad goro stoji . . .

Limbar se zgane, kelih odpre,
z ljubkim pozdravom se v solnce ozre:

v tebi življenje se moje pričinja,
v tebi ugaša, umira in jenja:

kadidlo dehteče, blesteči ornat,
br me deviške deviški zaklad,

solncu mojega življenja!

Ti, Jezus, si stopil pred dušo,

lepši kot ogenj zvezda.

lepši kot ogenj zvezda.

In zadonele so strune mi v roki,
himno so pele v ljubezni globoki:

V tebi življenje se moje pričinja,
v tebi ugaša, umira in jenja:

Vsaka misel, vsaka želja,
biser tihega veselja,

biser skritih bolečin,

solza iz srca globin:

zlatih hipov zlato cvetje,

mojih strun radostno petje

Solncu mojega življenja,

tebi Jezus!

Jezus, dobri pastir.

PO BOJU.

Za "nesrečni" K. pri J. S. K. J.

Narod je govoril. Slovensko delavstvo govorilo. In hvala Bogu, govorilo je tako, kakor je bilo pričakovati: možato in odločno. 3116 mož in fantov Jugoslovanske Jednote je zakričalo kakor en mož, z enim glasom: "ne!"

Proč od naše dične Jednote vsi, ki ste sovražniki njenega imena! Ne, ne boste jo še dobili v svojo oblast, da bi jo zlorabljali in izkoriščali v svoje osebne namene! Jednota je naša, je katoliška! Če Vam ni všeč njeno ime, pojdite proč! — Tako je prav!

Impozantna je ta zmaga, katero so izbojevali katoliški možje pri tej Jednoti! G. Tassotti, g. Komp, g. Virant — čast Vam! Vaša imena bodo ostala zapisana s zlatimi črkami v zgodovini Ameriškega slovenskega naroda! Čast društvu štev. 3. iz La Salle, Ill. in čast društvu Sv. Petra in Pavla iz Joleta. S ponosom lahko gledate na trumo, ki se je razvrstila za Vami, kot voditelji. 2237 udov večine imate za seboj. To je naravnost impozantno! Lahko ste ponosni!

Srce se raduje in človek bi zavriskal veselja, da se je dosegel tako velikanski vspeh!

Če je pa že pri Jugoslovanski Jednoti tolika večina udov še zvesta svojimu "K", kako mogočna je ta vojska še le, ako jo združimo z K. S. K. Jednoto! Da, "vremena Kranjcem bodo se zjasnila" tudi tukaj v Ameriki.

Se že jasni. Danica je že zasvetila. Konec bo kmalu strašne teme, strašnih let za ameriške Slovence, strašnih let rdeče sužnosti, rdeče propalosti. — Ameriška Slovenija

"že vstaja in vzdihaj:

Kdo kliče na dan?"

Chicaško društvo štev. 104, — poraženo si! Sramotno poraženo! Porazena so društva, ki so predlog podpirala. — Vidite, zakaj ste se dali zapeljati!? — Kaj imate sedaj? — Sramoten madež, ki Vam bode ostal.

Ali čujete mogočen krik 3116 udov proti vašemu početju, ki vam doni iz cele

Amerike kot protest proti vam?

Možje in društva, ki ste se pa tako junaško postavili za svoje dično Jednoto, za svoje prepričanje, čast Vam! Cel slovenski narod v Ameriki Vam je hvaležen.

Slava Vam!

Toda ni moder, kogar britka skušnja ne izuči. Možje, čemu je bilo treba tega prepira in sovraštva? To so naredili nasprotniki vaše vere in — vaši! — Vidite česa so smožni ti fanatiki? — Ali so pri tem kaj mislili na jednoto, na narod? Ali so kaj pomišljali povzročiti ta prepir? Ali so kaj mislili na škodo, katero bode trpela Jednota radi njih izzivanja? Nič! — Na nič niso mislili, na nič gledali. Njih protiverski fanatizem jim je bil več kot vsa skupna narodna korist, kot korist jednote, kot korist vas ubogih trpinov, udov te Jednote.

Ko so že nasprotniki enkrat sprožili to vprašanje in se je tolika večina izrekla za "K", sedaj porabite to priliko in storite korak naprej v obrambo svoje Jednote. Naredite plot okrog nje z dostavki v pravilih, ki bodo zahtevali od udov, da so praktični katoliki. Zlasti pa si postavite čuvaja, ki bode sedaj bdel nad tem vašim "K" in pazil, da nasprotniki zopet ne pridejo. Možje in fantje, zahtevajte "duhovnega vodjo"! — Društvo št. 3. v La Salle Ill. je sklenilo že tozadevni inicijativni predlog. Na dan ž njim! Jugoslovanska Jednota je "katoliška" ste tako glasno zakričali proti nesrečni Chicagi in čast vam. Sedaj bodite dosledni in recite, da! Katoliška je. Toda nočemo jo katoliško samo po imenu, temveč tudi v resnici, ker drugače ste hinavci, ki hlinite nekaj, kar niste. Na noge, možje! La Sallčanje, prinesite sedaj na dom svoj inicijativni predlog!

To bode najboljšo zdravilo za to rano, katero je vsekalo jednoti nesrečno društvo 104 iz Chicage s tem tako nepotrebnim bojem.

Možje, velikanska je zmaga, katero ste si izbojevali. Toda ni še cela zmaga, dokler sedaj ta svoj "Ne!" ne zavarujete.

Iz Slovenskih Naselbin.

Dodson, W. Va. — Dne 20. maja je ednajst otrok prvič pristopilo k mizi Gospodovi iz nedeljske šole, katero vodi slovensko dekle, Mary M. Korenčan iz Gormanije, W. Va. Tudi vsi ostali otroci te nedeljske šole so pristopili k mizi Gospodovi. Bilo je vseh 21. — Sedaj se pripravlja tudi 20 otrok na sveto birmo, ki bode po leti enkrat v Keyserju, W. Va., kamor spada naselbina v Dodson, W. Va. in tudi Gormaniana. — Čast tako blagemu slovenskemu dekletu, kakor je Miss Korenčan, ki se toliko žrtvuje za slovenske zapuščene otročičke po W. Virginških gozdih. Več milj vožne po železnici je iz Gormanije v Dodson. Pa nič ji ni preveč, nič ni pretežavno. Vse žrtvuje za svoj narod! Čast in ponos tako navdušenemu dekletu!

Da, koliko dobrega za Boga in bližnjega bi tudi po drugih slovenskih naselbinah lahko storila slovenska dekleta, za slovenske zanemarjene otročičke, ako bi se zavzele za nje. Zlasti tam, kjer ni slovenskega duhovnika. Katekizem, katerega bode izdala Zveza Kat. Slovencev letos, bode kakor nalašč za take le šole. — Slovenska dekleta, na noge!

Miss Korenčan pa naj bode prepričana, da ji tega truda ne bo pozabil prijatelj otrok, ki pravi: "Resnično Vam povem, karkoli storite kateremu teh mojih najmanjših, to meni storite". Zato bode on stoterni plačnik.

Sheboygan, Wis. — Že od velikonoči pridno kolektajo za novo šolo, ki je že gotova stvar. — Stavba sama bode jasen odgovor našim rudečim nasprotnikom!

Rev. J. L. Zaplotnik, je bil za dalj časa v Leadu, So. Dakota na povabilo ondot-

nega škofa, da je obiskoval naselbine tu in dal Slovincem in Hrvatom priliko, da so opravili svojo velikanočno dolžnost.

Mineapolis, Minn. — Tukaj je umrl dne 10. aprila nesrečne smrti Joe Klemenc. Ta dan je šel prvokrat po dolgih mesecih zopet na delo. Toda okrog poldne, prijel ga je stroj in bil je na mestu mrtev. — Nagle in neprevidene smrti, reši nas, o Gospod.

Za Koledar l. 1918 vsi spisi, slike, ali kar kdo želi, da bi bilo priobčeno, naj pošlje vsaj do 1. avgusta. Na pozneje poslana stviri se ne bomo mogli ozirati.

Bridgeville, Pa. — V slovenski cerkvi Sv. Barbare so imeli, 6., 7. in 8. maja štiridesetno pobožnost. Poleg domačega župnika Rev. A. Moder so bili še sledeči gospodje duhovniki pri nas: Rev. J. Mertel, Rev. J. Verhunec, Rev. J. Blažič in Rev. P. Klemen O. M. Cap.

Rev. Anton Bombač, sin rojaka g. Antona Bombača iz Loraina, O. je dobil v Clevelandu, O. pretečeni mesec subdiakon in diaconat, to je prva dva predblagoslova pred mašniškim posvečenjem. — Častitemu gospodu, kakor njegovim starišem, častitamo!

V Pueblo, Colo. — 13. maja je sprejelo 150 otrok sveto birmo, katero jim je podelil mil. g. škof Koudelka iz Superiora, Wis. — Škof Metz je namreč nevarno bolan.

Dosmrtna udnina je velika podpora našemu listu in našemu celemu podjetju. Pomisli: za \$15 bodeš do smrti naročnik Ave Maria, pa če živiš tudi še 25 let ali še več. Poleg tega si ud naše tiskovne družbe in dobrotnik našega reda. Za naše

dobročnike, žive in mrtve se bere veliko svetih maš po vseh samostanih celega sveta. — Ali bi ne mogel tudi ti pristopiti v naš krog? — Dosmrtna udnina je nekaka delnica našega podjetja. Obresti od \$15.00 je vsako letna naročnina, to je \$1.50, toraj donša 10 odstotkov.

Ali ne misliš, da bi bila tudi tvoja dolžnost nam pomagati? — Daj, ako zmores! Žrtvuj za dobro stvar! — Do konec julija moramo dobiti vsaj 100 dosmrtnih udov. Ali jih bomo dobili? — Ali ni med našimi skoraj 4.000 naročniki vsaj 100 takih, ki bi bili v stanu in tudi pripravljeni prinesiti to žrtev? — Res ne? — Mi, pa kar mislimo, da jih imamo. Na noge, naši prijatelji. Poskusimo!

Knjiga Večna molitev je tu v Ameriki popolnoma pošla. Vendar pa dobivamo dan na dan povpraševanje po nji. Tudi so nam nekateri čč. gospodje izrekli željo, da naj bi jo mi ponatisnili. To drage volje storimo. Vendar, mi nismo kapitalisti. Živimo iz rok do ust, če gre, v sili beračimo. Stroški za to knjigo bi bili pa tako veliki, da bi stala v platno vezana knjiga z rdečo obrezo \$1.50. Boljša vezava \$2.00, v usnje s zlato obrezo, \$2.25.

Vse čč. gg. duhovnike, ki imajo v svojih cerkvah vpeljana glasno uro molitve in bi želeli po več iztisov, prosimo toraj, naj nam sporoče, koliko iztisov bi potrebovali takoj. Enako prosimo tudi vse druge rojake, ki bi radi kupili to knjigo "Večna molitev", naj se nam takoj priglasijo. Ako se prihlasi vsaj 600 naročil, lotili se bomo takoj dela in v septembru bode knjiga dotiskana.

Urednik, Ave Maria.

Krasni **Obrednik Društva Mož in mladeničev Najsvetejšega Imena** (Holy Name Society) smo izdali. Lična žepna knjižica se bode vsem udom takoj priljubila. Cena v platno vezana je 25c.

Zbolel je naš naročnik Frank Krese iz Pittsburgha, Pa. za pljučnico in je v St. Francis Hospitalu. Priporočamo ga v molitev vsem našim naročnikom.

JAVNA ZAHVALA.

Ne moremo in ne smemo molčati!

V majevi številki smo priobčili med imeni darovalcev in dobrotnikov tudi imena slovenskih duhovnikov iz Pittsburške škofije in Loraina, O.

Vsi čč. gg. ki so pomagali pri spovedovanju pri misijonu v Pittsburgu, so se spomnili tudi našega lista in naših podjetij in prispevali vsaki po svoji moči. Bili so to: **Rev. J. Mertel, Rev. J. Verhunec, Rev. A. Moder, Rev. Jos. Škur, Rev. J. Blažič in Rev. V. Mihelič.**

Ti darovi so nas zopet silno zveselili, ne radi znatne podpore, katero so nam čč. gg. s tem skazali, temveč nas je silno zveselilo njih priznanje našega delovanja. Kakor smo že pri drugi priliki omenili, ne gre nam za kako osebno čast. Kako sodi kdo osebe, nam je vsejedno. Ni nam pa vsejedno, kako se sodi naše delovanje, zlasti smo si vsa leta vedno prizadevali, da bi ustregli čč. slovenski duhovščini, da bi njo pridobili, da bi dobili njeno odobravanje. Vse osebne krivice smo radi pozabili in potrpeali. Silno nas je pa zabolela vsaka opazka, vsaka izjava ali vsak korak od te strani proti našim podjetjem.

Čč. gg. darovalci, vemo, da nočete zahvale, vemo, da bi raje videli, da bi imena Vaša ostala tajna, kakor ostajajo tajna pri drugih dobrih delih, katere vršite. Vendar tu gre za dobro stvar. Tu gre, da se pokaže, da nismo osamljeni, zlasti da ni res, kakor trdijo naši nasprotniki: da je slovenska duhovščina nasprotna Ave Maria, temveč, da je skupaj z Ave Maria, da jo podpirajo, da smo edini, da gre Ave Maria — **pravo pot!**

Zato, čč. gg., še enkrat: **stokrat Vam Bog plačaj!**

— 0 — DOPISI.

Rev. Father Škur, župnik Lorainski je kakor odločen narodnjak, tako tudi odločen v borbi za zjasnenje naših žalostnih razmer. "Slovenski Narod", ki se toliko baha s svojim katoliškim prepričanjem, katerega lastnik je baje protozidar, katerega urednik, dični Zvonko Novak, je katoličan samo na božično noč pri polnočnici, drugače ga pa slovenska naselbina še ni videla v cerkvi, je začel delovati za to, da naj

K. S. K. Jednota odpravi velikanočno spoved. Proti temu napadu je pa jako možato nastopil Rev. J. Škur. Protestiral je, kakor bi morali vsi slovenski duhovniki in vsi katoliško zavedni udje cele K. S. K. Jednote — namreč: posnemati zgled Lorrainskega g. župnika Rev. Jos. Škurja.

G. župnik piše "Slovenskemu Narodu" dobesedno:

"Uredništvo — Slovenski Narod:—

Vaš luteranski list mi ne dopade. Vaša gonja zoper Glasila K. S. K. Jednote me žali kot člana dične Katoliške organizacije, Vaša navodila za črtati iz pravil glavne in edine točke, na katerih sloni in se čedaljebolj utemeljuje ona skrivna moč, ki rodi in redi pravo socialno slovo in pravo bratsko ljubezen med tisočeri... in tisočeriimi člani žali mene kot duhovnika. Zato pa "sat prata bibere..." več ne sme pod mojo streho tak obrekovalc. Nazaj....

Da bi se zmordili enkrat in da bi resnično storili kdaj le količkaj v prid in korist Slovenskega Naroda!

Z bratovskim pozdravom ostajam

Rev. Josip Škur, župnik.

Hud poper!

Rojaki, zdaj veste, kaj je Vaša sveta dolžnost vočigled "Slovenskega Naroda" in njegove Zottijeve politike. — Judež je vrgel proč 30 srebrnikov, ko se je zavedel svojega greha, in so mu farizeji rekli: "da je to cena krvi". Zvonko, kaj če se vi nekega dne naenkrat zopet najdete na cesti in boste gledali nazaj v svoje sedanje delovanje in bode tudi vam kličala vest: Hunú! Bil sem...! Dolarčeki so bili — cena krvi, izdajalstva...?

Hvala pa za tako veliko priznanje za naše delovanje.

To nas pa toliko bolj veseli, ker nam je to dokaz, da ni samo Father Škur tako odločno in možato nastopil, temveč tudi še več drugih, katerim vsem kličemo urnebesni "Živio! Zavedni možje! Čast Vam!"

Društvo Sv. Alojzija J. S. K. J. iz Loraina, O. nam je poslalo "Izjavo" kot odgovor na dopis, katerega smo priobčili v maju. "Izjavljajo", da je dopis lažnjiv, da naj toraj izdamo dopisnika. Najbrže ga bode linčali, ker si je upal tako odkrito poročati resnico, in okrcati "švigašvagersko" politiko nekaterih mož. Mi smo g. Bučarju sami takoj pisali, da naj pove, kaj je laž in kako je bilo res, ker mi krivice pod nikakim pogojem nikomur nočemo storiti. Toda Mr. Bučar nam ni nič odgovoril. Pisali smo dopisniku in mu sporočili o pismu M. Bučarja. Dopisnik pa obstoji pri dopisu, kakor ga je pisal. Le v toliko ga želi popraviti, da Mr. Virant v svojem možatem in odločnem nastopu ni rekel besed: "Jaz sem že star... vendar bom demoral izstopiti"... temveč, da je rekel nekako: "Jaz sem že star, ne bom mogel izstopiti... svoje sinove takoj vzamem proč!" "No, to je pa jako malenkostna "laž", in na celi stvari prav nič ne spremeni. Povejte! Ali ni bil res odločen boj pri društvu? Ali ni nastopil res Mr.

Omahen? Ali ni res Mr. Virant odločno nastopil v obrambo? — Toraj, kaj ni res? Kaj je "laž"? — Sicer pa mi nismo bili pri seji. Hvalježni smo pa dopisniku, da ga nam je poslal in ga prosimo, da naj nam kar še naprej sporoča popolnoma naravnost in nevstrašno take ali enake slučaje. Nasprotniki se tako surovo in besno in negentlemansko obnašajo proti vsem, ki še pošteno mislijo, se tako divje zaganjajo v vse, kar je nekaterim še svetega, mi katoliški može naj bodedo pa božji volki in naj kimumo z glavo, tarnamo, kako je hudo, pa pustimo nekaznjevane vse mahinacije proti nam samim. Ne, ne bomo! Če imate vi pravico napadati, imamo mi pravico braniti! Kaj je bilo treba to vprašanje spravljati na dnevni red? Ali nimamo važnejšega pisanja in delovanja, kakor se brani proti vašim napadom?

Naš dopisnik pa obstoji pri vsem, kar je pisal z zgorajšno spremembo, tako ostanemo tudi mi in to proti tisočim takim ali enakim "Izjavam", ki nič ne povedo, ampak samo potrjujejo resnico. — Dopisnika pa uredništvo nikdar ne bode izdalo, pa če treba tudi v ječo! Dopise, katere priobčimo brez podpisa, za te smo ni odgovorni, kakor vsako drugo uredništvo.

"Z imeni na dan!" — to je klic naših rdečkarjev in protiverskih fanatikov. Ko se je šlo pri zadnji borbi pri J. S. K. Jednoti za odpravo nesrečnega "K", smo tolikokrat čitali v Glasilu od nasprotne strani, ako se kak zagovornik "K" ni podpisal: "Ime hočemo vedeti!" — Prav tako, kakor bi se šlo pri celi stvari samo za imena, za osebnosti. — Da, dolgo je veljala med nami ostudna politika, da gorje možu, ako se je drznil javno nastopiti. Vsi listi so "padli" po njem in ga moralno "linčali" in "raztrgali" v časnikih na kosce, kakor so se potem hvalili. Pošteni može se pa niso mogli nikjer braniti. Rdečkasti listi kakih zagovorov ali pojasnil dosledno niso sprejemali, ker so bili v tem železno dosledni. Ako so pa ti može poslali v svoje liste, se jim je pa odgovarjalo, da se uredništvo ne more spuščati v njihove osebnosti! Tako se je marsikakemu možu zgodilo v naši polpretekli dobi. Kaj čuda potem, da je tako hudobija zmagovala in ponosno dvigala svojo strupeno glavo in zastrupljala celo našo javnost, zato so se pa potem može bali nastopiti, ko so videli, da je vse zastoj. Razdražili bodo samo sršene na se, braniti se jih pa ne bodo mogli. Sedaj, hvala Bogu, se časi spreminjajo. Kaj za Boga, ima pri kaki stvari, kakor je na pr. "K" pri jednoti, opraviti osebnost tega ali onega člana? Ali je res kaka stvar resnica že zato, ker je jo predlagal ta, ali za to ni res, ker je jo predlagal in dokazoval on? — Pravijo, z imeni na dan! Na pr. Tassotti si je upal junaško stopiti pred javnost in pozvati vse trezno misleče može in fante v obrambo svojega prepričanja! Kako so ga ostudno osebno napadali! Stvari niso mogli spodbiti, zato so se lotili osebnosti. Enako se je zgodilo Mr. Kompu i. t. d.? Da, skrajni čas bi že bil, da bi se pri enakih polemikah sploh prepovedalo rabiti imena, se podpisovati na razne misli in predloge, da se tako

ne meša stvar z osebnostjo in osebnost ne s stvarjo, ako smo namreč kakí možje. Kar je dobro, je dobro, naj povem jaz ali kdo drugi. Kar je slabo, je slabo, naj pove kdor koli. Gre pa samo za stvar. — Za božjo voljo, ne hajmo že vendar enkrat biti otroci! Za narod je sramotno, ako je otroški! Bodimo možje! Naj nam ne gre, kakor starim branjevkom, samo za osebnosti, temveč za stvar. Osebnosti se dotaknimo samo tam, kjer se strogo in ozko zvezane s stvarjo in se ne dajo ločiti.

Gilbert, Minn. — Tudi jaz, bi marsikaj lahko navedel iz svojega življenja, kako me je pogosto varovala Marija. Mater sem izgubil kot 4 leta star otrok, očeta pa v 14. letu. Vendar ohranil sem v srcu sveto vero in pa Marijo sem rad častil. Da, rojaki, utrgajmo si pri letošnjih šmarnicah cvetko "spominičico" — "ne zabi me!" in si jo zasadimo v svoje srce. Zlasti, slovenski stariši, vcepimo svojim otročičkom to, kar so skušale naše matere nam vcepiti: ljubezen do Marije. — Slovenski delavec, v vedni smrti nevarnosti sva, ko greva pod zemljo v rudnik. Priporočajva se tej Materi za varstvo.

Stari naročnik A. M.

Cleveland, Ohio. — Ker zelo rad čitam dopise iz slovenskih naselbin v listu Ave Maria, sem vesel, ko jih toliko vidim. To kaže, kako razširjen je list Ave Maria in kako je priljubljen.

Posebno me zanima priloga "Slovenska Žena". Bojim se le, da bi vi naše žene preveč ne spreobrnil, da ne bi nas može preveč v strahu imele. Do sedaj so imele navado dajati možu po 10c., kadar je hotel iti na "en kozarček". Seveda žene imajo pa to slabo navado, da je za moža vse preveč, zato so nam dajale ta "dime" z opazko, "pa da ne boš vse zapravil". Bojim se pa, da se ne bi sedaj prevzele, pa bi rekly: "Na, tla imaš nikelček, pa ne smeš vse zapraviti". Saj veste, kako je. — No, sicer pa, ako ženske ne bodo varčne, potem bi bila slaba tudi za nas može:

Naše žene res zaslužijo pohvalo in priznanje, ker se zelo zanimajo za list Ave Maria.

Pa še nekaj!

Izjavo v vašem listu glede društva Ž. M. B. popravite v toliko, da niso mladeniči Dr. Ž. M. B. odpadli od vere. Pač pa moram priznati, da so mladeniči tega društva še vedno taki, kakoršni so bili. Za to so se pripravljali, da bi za slovesnost priredil nekaj, kar še nobeno društvo v Clevelandu ni. Zato so hoteli, da bi blagoslovil društveno zastavo oni, ki je društvo ustanovil, naš nepozabni Rev. K. Zakrajšek. Ker niso dobili dovoljenja katerega poveljnika, so pa sklenili, da jo raje samo razvijajo, kar se je tudi zgodilo."

J. W.

Opazka: Če pa ni bilo mogoče, naj bi se bili pa zadovoljili s kom drugim. Saj je na vse zadnje vse jedno, kateri duhovnik bi jo bil blagoslovil. Mladeniči bi se naj skazali odločne, in naj bi vkljub vsemu nasprotovanju in vsem oviram priredili nekaj, "kar še nobeno društvo v Clevelandu ni." To bi jim bilo v čast. Sicer se pa urednik zahvaljuje za priznanje in "nepozabni spomin."

Urednik.

Springfield, Ill. — V nedeljo, dne 29. aprila je

bil slovesen dan za našo slovensko naselbino: 27 otrok naše župnijske šole je pristopilo k slovesnemu sv. obhajilu in 40 malih je prvokrat sprejelo Gospoda v nedolžna svoja srčca. V slovesnem sprevodu so se prvoobhajanci pomikali z šole v cerkev. Moško društvo Sv. Barbare je stalo v špalirju Lično okrašena cerkva je bila natlačeno polna vernikov, ki so ginjeli sledili redki slovesnosti. Dvoje fantičkov in deklic so kot "angeljčki" z gorečimi svečicami v ročicah spremljali prvoobhajance k nebeški ženitnici. Sveta radost je odsevala iz obrazkov nedolžnih ljubljencev Gospodovih. Ni čuda, da je solza slovesnega ginjega premagala marsikaterega odraslega, ko je v grehu okuženo oko zrló v te neomadeževane tabernakelčke Najvišjega. Človek bi kar svoje grešno koleno pripognil proti tem oltarčkom božjega dopadenja, ko so ti otročički s klonjenimi glavami in poobožno sklenjenimi ročicami odhajali od oltarja po sprejemu ljubečega ženina svojih goreče vdanih srčic.

Isti dan je sprejelo 47 birmancev tudi zakrament sv. birmo.

Milwaukee, Wis. — Lepo Vas pozdravim in se Vam zahvalim v imenu vseh tukajšnjih naročnikov za majevo številko. Kar sem jaz zastopnik za Vaš list, tako lepe izdaje še niste izdali. Ko sem jo bral, so mi prišle solze z oči. Prosim Vas, č. gospod urednik, dajte še večkrat take izdaje To je, kar mi ameriški Slovenci tako zelo potrebujemo! — V resnici, tukaj so vsi ljudje Vam zelo hvaležni za majejo letošnjo številko in Vi ne veste, koliko ste s tem storili dobrega za svoje hvaležne rojake. Bog Vas živi! Nič ne marajte! Kar naprej! Mi smo za Vami.

Frank Bevk.

Rock Springs, Wyo. — Najprej je moja dolžnost, da se Vam zahvalim za tako krasen majniški dar, katerega ste dali nam svojim naročnikom. Res, Ave Maria je najboljši list v Ameriki med Slovenci. Še drugi narodi mislim imajo malokateri kaj tako lepega! Kako težko ga jaz čakam vsakega polmeseca. V resnici, kdor ta list prezira in zaničunje, ta je pa že pomilovanja vreden! Najbolj pa mi tukaj v Rock Springs pomilujemo našo Roziko Jereb, ki je napredna, seveda najbolj samo v jeziku. Smili se mi, revica, ta rdeča gospa, ker tako ostudne dopise piše v rdeče liste. No pa, saj ima dobrega učitelja za take depise. Toliko mislim se je že naučila, da se zna na te dopise podpisati, družega pa itak ni njenega. Res, slep mora biti, kdor le še malo vrjame tem rdečim "smrduhom" (oprostite to besedo)

Vaša naročnica.

Valley, Wash. — Tudi mi Slovenci v Valley, Wash. smo verni Slovenci, ki ne ljubimo samo svoj narod, temveč svojo vero in napredek. Naša cerkev stoji zaprta. Sveto mašo smo imeli dvakrat od Božiča. Kako bi nas veselilo, ko bi kak slovenski misijonar prišel k nam vsaj na obisk. Pozdravljam vse č. slovenske duhovnike in vse naročnike Ave Maria.—**Mary Swan.**

Cleveland, O. — Veseli me, da Vas morem zopet pozdraviti, dragi gospod urednik, z lepim pozdravom: Hvaljen bodi Jezus Kristus in na-

ša ljuba Mati Marija! Bila sem celi mesec maj bolna. Mislila sem že, da ne bom dočakala junija. Toda moje zaupanje v Marijino pomoč je nekaj bilo veliko in prav ste pisali, da še ni bil osramočen, kdor se je s zaupanjem k tej Materi zatekal. Kako mi je mil in drag Vaš lepi list Ave Maria. Posebno majeva izdaja je nekaj, kar mora vsakega v srce zveseliti. Kako je lepo čitanje, ko tukaj vsak kaj pove iz lastne skušnjaje, kako je vendar Marija dobra mati vsem, ki jo ljubijo. Da, Marija letošnji maj nam je bolj ogrel srca, kakor kateri drugi v našem življenju. Ko je minil mesec majnik, niso prenehale smarnice. Se jih imamo v svojem srcu. Marija, pri nas ostani, zlasti pri nas slovenskih materah! Podpiraj nas in pomagaj nam! — In kako lep je Mali Ave Maria! Koliko veselje imajo naši otroci z njim! Pa ne samo otroci, saj ga še mi odraščeni s tako velikim zanimanjem beremo. Pristrčno pozdravim vse čitatelje Ave Maria, zlasti pa našega ljubelega urednika, ki se toliko trudijo za nas, svoje rojake. Agnes Schmuck, 6111 Schade Ave.

Bridgeville, Pa. — Májeva izdaja Ave Maria upam, da je vsakega razveselila, ker je res krasna. Ne smelo bi biti slovenske hiše, kjer bi manjkala ta list. — Ivan Vrtačnik.

Pueblo, Colo. — Preljubi mi list Ave Maria! Bodi mi pozdravljen! Kako smo te veseli v naše hiše! Komaj pričakujemo tedna in dneva, da prideš k nam, da te hitro prečitamo in pregledamo. V našo hišo dobivamo tudi angleški Ave Maria. Toda, koliko je lepši naš Slovenski! Kako s zanimanjem tudi čitamo poročila in dopise iz slovenskih naselbin! To nas vse navdušuje. Res, Ave Maria in njegovo delovanje med slovenskim ljudstvom v Ameriki ne bode pozabljeno nikdar. Škoda, da ga nismo dobili že pred 20 leti! Kako vse drugače bi bilo med nami. — Tudi pri nas v Pueblo lepo napredujemo, ker imamo blagega gospoda Rev. Zupana, ki se toliko trudijo za blagor svojega ljudstva in za naš napredek. Bog jih živi! Kako smo bili veseli, ko so nam povedali račun za leto 1916. in naznanili, da je ves cerkveni dolg plačan. — Imeli smo tudi igro "Rokovnjači" v dvorani svetega Jožefa. 3. junija smo igrali igro iz Koledarja Ave Maria "Prisegam".

Slovensko dekle.

Canonsburg, Pa. — Želim Vam veliko milosti od Marije, posebno želim, da bi blagoslovila celo Vaše uredništvo posebno za to, ker ste list za letošnji majnik izdali prvkrat v tako krasni obliki. Nada! želim, da bi Marija za letošnji majnik blagoslovila vse ameriški Slovence, ki to njeno ime časte in slave. Naj Mati Marija ne pozabi tudi tistih naših nesrečnih rojakov, ki so na njo že popolnoma pozabili. — Marija, navduši nas, da bode v vsaki slovenski hiši po celi Ameriki zopet zagorela lučica pred tvojo podobo, v znamenje, da je oživela v naših srcih ljubezen do Tebe! Da, naj vse stvarstvo časti Marijo! Res nas je navdušila letošnja številka za maj, da si želim, da bi vsi ameriški Slovenci se vrnili nazaj k Mariji, kakor smo bili doma Marijin narod. O, koliko več sreče in zadovoljnosti bi bilo med nami! — Mary Bevc.

Hesperia, Mich. — 28. maja smo imeli v svoji sredi Rev. J. Plaznika iz Jolieta, Ill., da smo tako imeli priložnost opraviti svojo velikanočno dolžnost. Zbralo se nas je osem družin v naši župni cerkvi na Brunschwicku, drugi so ostali doma iz različnih uzrokov. Res je bil deževen dan in nekateri smo bili do kože premočeni, vendar nismo bili nejevoljni radi tega, ker slovenskega duhovnika vidimo in slišimo samo enkrat v letu. Za enkrat v letu se pa že laiko nekoliko žrtvuje in potrpi. Zato smo pa iz srca hvaležni častitemu gospodu Plazniku za njegov trud in za lepe nauke, katere nam je dal. Bog mu naj povrne stotero.

Slovenski farmerji — M. P.

"Zweck heiligt die Mittel" je baje "znani" jezuitski izrek, kakor piše nek katoliški mož v Glas Naroda nam v odgovor. Od kedaj pa? — Nasprotniki katoliške cerkve trdijo, da je to ne samo jezuitski izrek, temveč, da je to splošni katoliški izrek, da se katoliki sploh ravnajo po tem izreku. Kolikrat so to že trdili naši rdeči listi! Toda ali je pa to res katoliški, ali vsaj jezuitski "znani" izrek? Ali more res kdo dokazati, da so se jezuiti, ali da se je katoliška cerkev res kdaj posluževala tega izreka in po njem ravnala? To tisoč mark so jezuitje pred leti na nemškem nekemu Hoensbrecku kot nagrado obljubili, ako more dokazati, da je to res "znani jezuitski izrek". — Po tem izreku, da pojasnimo onim, ki nemško ne razumejo, se predbacia jezuitom in tudi celi katoliški cerkvi, da uči nauk, da "namen posvečuje sredstva", to se pravi: ako jaz hočem kaj dobrega doseči, poslužiti se smem tudi slabih sredstev. Na pr. jaz bi rad dal ubogajme, pa nimam. Ti nasprotniki vere trdijo, da uče jezuitje in cela katoliška cerkev, da je v tem slučaju dovoljeno iti krast, ker namen je dober, če je tudi tatvina slaba, vendar ta dober namen potem naredi tatvino dovoljeno. Ali drug slučaj: Ta ali ta človek je nasproten veri. Ker je vera dobra, se sme tega človeka kar kratko malo umoriti, ker je dobremu nasproten, kajti vera potem naredi tudi umor dovoljen. V dokaze za te trditve pišejo o podzemskih votlinah in strašnih ječah, kjer so baje imeli pod samostani zaprte take neljube ljudi. Strašne stvari pišejo o jezuitih, da bi dokazali, da se res ravnajo po tem izreku. Toda ali se mi katoliki res po tem ravnajo? Morda kak slab katoličan. Ali pa nas to uči naša sveta vera? Ali si že kdaj slišal duhovnika, da te je tako učil? — Ali ni nasprotno res, da ravno verski in cerkveni nasprotniki lažejo in obrekujejo, da jim je vse dovoljeno, samo da bi dosegli svoj namen — škodovati veri in cerkvi?! In če toraj katoliški mož trdi, da je to "znani" jezuitski izrek, potem nimamo drugega zanj, kakor pomilovanje. — Resnica je, da je to samo "znani" izrek verskih sovražnikov, da pa je strašna krivica za celi jezuitski red in za celo cerkev.

"Grda laž" je bilo govorjenje po slovenski New Yorkski naselbini o nasvetu ženskemu društvu glede velikanočne spovedi. — Mr. Rems, all right! To nas veseli. Vendar pazili bomo še dalje! —

Oh, say! — kaj pa s slovenskim Narodnim domom v New Yorku! Tako veliko navdušenje je bilo pred nekaj leti za to "prepotrebno" idejo. Pobral se je tudi že denar. Nekateri naročniki so nas prosili, da bi vprašali, kje je denar. — Dom "gor!" — ali pa denar nazaj! kar hočete rajši!

Steelton, Pa. — Velečastni gospodine:— Vaši Molitveniki slovensko-amerikanski su jako lepi in krasni in vsakome se dopadajo, kojigod jih vidi. V drugoj izdaji još dodajte i litanije o Presvetom oltarskom Sakramentu. Evo vam šaljem sliku od naše hrvatske crkve, da vidite, kako izgleda, pa da znate, da i mi Hrvati imamo svoju crkvu v Steeltonu. Baš sada na Du-hove bila je blagoslovljena. Hvaljen Isus i Marija! —

Ivan Mogašič.

Milwaukee, Wis. — Nisem še dolgo vaša naročnica, toda že se mi je vaš list tako priljubil, da sem vesela, kadar ga dobim. Tudi Mali Ave Maria je nekaj lepega.

Antonija Hudaes.

Willard, Wis.: Predlagam, da bi vsak čitatelj Ave Maria zmolil en Oče naš in Češčena Marija za vse tiste nesrečne naše zgube, ki letošnje leto niso opravili svoje velikonočne dolžnosti, da bi jim mati Marija sprosil spoznanja.

Zlasti bi naj to veljalo za nas slovenske žene. Da, nam ženam in materam bi se bolj spodobilo, da bi se poprijele Marije, kakor pa tiste rdeče barve, ali pa podpirati protiverske liste. Ko bi me slovenske žene bolj posnemale Marijin zgled, gotovo bi tudi svoje otroke lepo učile in na dobro napeljevale. Žalostno je pa res, če še žena, mati more svojega moža, otroke, svoje rojake odvracati od tega, kar jim je njih dobra mati vcepila v njih srce. Zato molimo še posebno za naše brezverske slovenske Matere.

Agnes Jordan.

Opomba: Prav lepo prosimo vse svoje čitatelje, ki to bero, naj store to, kar predlaga ta naša naročnica.

Lorain, O. — Prvo podlago za novo šolo se postavili naši ljubi otročički, ko so naredili \$100.00 čistega dobička pri igri. Častite sestre so jih tako lepo naučile, da se mora človek čuditi, da je mogoče otroke tako lepo naučiti. Sedaj se pripravljajo že na drugo igro. — Slovenski stariši, ki delujete za Narodni nepotrebni dom, pojdite pogledajte, v kakih sobah morajo živeti največje vaše dobrotnice, — uboge sestre učiteljice! Pojdite v šolske sobe svoje šole in potem v šolo katoliških otrok drugih narodnosti, pa boste videli, kako so v resnici otročički slovenskih starišev res pomilovanja vredni revčiki! Za pijance da, za rdeče klativitezé, da za vse, za vse mora biti. Za lastne naše otročičke — nič! — Siroteki! — Otročički, če ata doma pravijo da treba Narodni dom, prosite ga prav lepo: "Ata, kaj pa za me nimaš nič? Atek moj, ali ti nisem jaz več, kot grdi pijanci, ki bodo noreli in pijančevali v Narodnem domu? — Ate!, dajte raje poskrbeti za me! Pa bom še bolj priden v šoli! Pa Vas bom še raje imel".

— Ej žalostno je med nami Slovenci, kdor pride s kako novo neumnostjo na dan, pa smo takoj za njim! Vse, samo kaj dobrega ne! — Kakor bi bili malo zmešani — Tako imamo tu

klub, v katerega spadajo fantje in dekleta od 15. leta dalje. Piese prirejajo vsako soboto. Pravilo imajo, da jih ne sme priti nihče gledat, kakor oni, kateremu pošljejo karto. — Čudno to!

(Kje ste pa stariši, da kaj takega pustite? Zakaj imate pa policijo?) Res žalostno, kaj vse govore ta dekleta.

— Škoda, kako bi bila za nas potrebna Marijina deklinška družba!

— Škoda, da je tudi za materino društvo miselj zopet zaspala! — Kako nas veseli, ko čujemo od drugod, kako se lepo združujejo vsi možje in fantje, žene in dekleta.

Naročnik.

Kansas City, Kans. — O, kako lep si bil, ti mesec majnik! Kako smo Tebe, Ti naša nebeška Mati, v naši naselbini počastili, ko smo hodili k tako lepim šmarnicam. Prvi večer, ko smo začeli šmarnice, so šli šolski otroci okrog cerkve in nesli krono naše nebeške Matere. A na vse lepo in ginljivo je pa bilo pri sklepu šmarnic, ko je šla šolska mladina spet v procesiji in prinesli vsaki svojo cvetlico na oltar v dar naši mili materi Mariji. Kako so lepo peli Ave, Ave, Ave Marija. Naš častiti g. župnik John Perše so nam ginljivo pridigali, kako se naj priporočimo varstvu Marijinemu. Po tem smo skupno zapeli Zahvalno pesem

O, lepi maj, vedno mi ostaneš v spominu!

List Ave Maria mi je tako priljubljen, da bi ga težko pogrešala, posebno pa sem se zveselila majeve izdaje, ker je tako krasna, želela bi, da bi kmalu postal tednik.

H koncu pozdravljam vsa dekleta New Yorkske Marijine družbe. Posebno pa Vas Urednik

Mary Fugina.

G. Math. Komp,

ohče priljubljen starosta La Sallske slov. naselbine, ki se je tako možato potegnil za srečni "K" pri J. S. K. J.

Barberton, Ohio. — Prvega sv. obhajila dan, tako dolgo pričakovan in tako zaželen, je minil. Vreme nam je bilo ugodno, slovesnost se je nad vse lepo izvršila. Tega bi drugače ne povdarjali tako zelo, ako bi ne bila ta slovesnost prva te vrste v Barbertonu. Za Slovence namreč. Tako je pa 56 otrok bila tista privlačna sila, ki je privabila mnogoterega v cerkev, ki drugače ni imel "navade" hoditi vanjo, in nobenemu ni bilo žal. Bilo je to nekaj tako pristržno lepega, da pač nikdo ne pozabi tega celo življenje. Kdor je videl te otročičke, kako so ganljivo molili za svoje stariše in tudi za zakrknjene grešnike, ta je moral občutiti nekaj toplenga pri srcu in če bi imel še tako debele skornje. Bilo je pa 26 dečkov in 30 deklic, katerih imena so: Anton Adamič, Mat. Centa, Frank Centa, Ludvik Debevec, Anton Grbec, Frank Grbec, Jožef Gradišar, Jožef Grimšič, Fr. Grimšič, John Gabler, Frank Kuralt, Louis Mišar, Frank Močilnikar, John Onušič, Mirko

Pavlič, John Peček, Frank Sigmund, Louis Stanger, Anton Strle, Frank Strle, Jožef Strle, Frank Strle, Anton Škrl, Mat. Zakrajšek, Jakob Župi, Julia Centa, Ana Centa, Antonia Grbec, Ana Grbec, Antonija Jankovic, Rose Jereb, Amalija Kuralt, Rose Klimp, Ela Kramar, Jennie Lintol, Milka Lautar, Vera Mišar, Ludmila Pužel, Frances Pužel, Julija Peček, Neža Peček, Fanny Pavlič, Slava Povh, Stefanija Srebot, Mary Srebot, Ana Škrl, Louise Troha, Frances Tonija, Mary Zakrajšek, Zofija Žgajnar, Mary Žgajnar, Julija Žnidaršič, Louise Žnidaršič. O da bi bilo teh 56 otrok tudi toliko apostolov in priprošnjikov za slovensko župnijo v Barbertonu!

Piknik prvoobhajancev je bil prav izvrsten, vreme lepo, družba velika, veselje splošno. Gotovo je bilo nad petsto prijateljev in znancev teh malih, ki so se prav zanimali za njih igro in veselje.

Poizvedovalni Kotiček

M. K. — 1. Ali je list "Chicago Examiner" protiverski časopis? — 2. Ali bi bilo meni mogoče vstopiti v Marijino družbo in opravljati dolžnosti družbe, ker sem oddaljena? — 3. Prosim naslov postaje "Rudečega križa" iz New Yorka, kamor se lahko z glasi za sprejem bolniške postrežnice.

Odgovor: 1. List je, kakor so vsi ameriški dnevnik, ne verski, ne protiverski. Vse in o vsem poroča, kar se mu zdi, da mu bo pridobilo kakega naročnika več. — 2. V Marijino družbo morete biti sprejeti, tudi če daleč stanujete. Vendar za veljaven sprejem morate biti osebno navzoči, ker je poseben obred predpisani — 3. American Red Cross, Nursing Center 3 East-56 Street, New York, N. Y.

Slovensko dekle, Cleveland, O. — Začela sem misliti, da bi stopila v samostan in se v samostanu posvetila Bogu in ljubezni do bližnjega. Kateri red mi svetujete?

To vam svetovati je težko. — Vendar, ker vsi ameriški Slovenci želimo, da bi se naše slovenske šolske sestre, ki so prišle iz Maribora, ustanovile v Ameriki in so edina popolnoma slovenska komuniteta, bi vam svetovali te sestre. Pišite na Ven. S. Sebastiana O. S. F. — St. Rochus School — La Salle, Ill.

Vprašanje: — Roseman Mich. — Ako sta dva človeka poročena v cerkvi ali more dati škof "separation". Moja žena je šla od mene in je rekla, da ji je v Chicagi slov. duhovnik rekel, če ne more z menoj skupaj živeti, da naj piše na škofa, da nas "razpiše". Imava dva otročička, katera sem dal sedaj v sirotišnice. Prosim pojasnila. J. Č.

Odgovor: — Ko sta stala pred oltarjem pri poroki, sta drug drugemu prisegla, da se nikdar ne bosta zapustila "ne v sreči, ne v nesreči, ne v bogastvu, ne v revščini, ne v bolezni, ne v zdravju, dokler vaju smrt ne bo ločila". — Ta prisega vaju veže do smrti, kakor sta sama prisegla. Kar je Bog združil, človek ne more razvezati. Zato zakonski smrtno greše, ako ne žive skupa in ne morejo dobiti odveze toliko časa, dokler ne pridejo zopet skupaj ali dokler, ne dobe od cerkvene oblasti dovoljenja, da smejo živeti ločeno — ne razporočeno, t. j., da jima ni treba živeti skupaj pod eno streho. Seveda, ako morda žena zbeži od moža nima greha mož temveč žena, ali ako gre mož proč od žene nima žena greha, temveč samo mož. Iz velikih in tehtnih uzrokov, pa, kakor omenjeno, moreta dva zakonska živeti ločeno za krajši ali daljši čas, toda za to mora biti škofovo dovoljenje. Vsaka škofija ima posebno sodišče, kjer se ti slučajji rešujejo. Tam se vsak slučaj posebej natančno preišče, kdo je kriv in, ali so uzroki res tehtni dovolj, da opravičijo ločeno življenje. Poročit se gredo poročenci pred oltar zato, da objednem dajo svojo prisego tudi Bogu, da bi tako njih prisega bila trdnejša, da bi ostala trdna tudi v težavah in britkostih življenja. V življenju nobenega človeka ne sije samo solnce. V nobenem stanu ne cveto samo rožice. Vsi smo ljudje, polni raznih slabosti. Zato pa se zakonska zvežeta drug z drugim s to sveto prisego zakramenta svetega zakona, da bi kljubovala vsem tem težavam, vsem križem in poskušnjam, vsem viharjem, ki bodo prihruli nad njihovimi glavami in ostala skupaj v zvesti ljubezni. — Zatoraj je Chicaški g. župnik popolnoma prav svetoval ženi, da mora dobiti

dovoljenje od škofa, ako hoče živeti ločeno od Vas. Nobeno sodišče pa ne more izreči sodbe, ne da bi se zaslišalo obe strani. Toraj tudi Chi-caški nadškof ni mogel dati Vaši ženi "separenšen", ne da bi bil zaslišal tudi Vas, kakor pišete.

Res žalostno, kako more žena, mati, pustiti svoje male otročičke in oditi proč. Krvoločni tiger v Saharski puščavi brani svoje mladiče z lastnim življenjem, skrbi za nje, da sam gladu pogine raje, kakor bi pustil stradati svoje mladiče. Stariši pa, ljudje, katoliški, — in sicer — da rabimo izraz rdečkarjev: "v prosveti dvajsetega stoletja", pa more tako malomarno, pri mali težavi, pri majhnem nesporazumu z možem, kar oditi od otrok in pustiti, da so sirote pri živih stariših! — Res žalostno.

Sicer pa ta slučaj ni edin. Srečujemo jih povsodi po slovenskih naselbinah. Živite po krajih, kjer ni nikake cerkve, kjer ne poznate ne svetka, ne petka, ne Boga, ne hudiča, kjer nikdar ne slišite lepega opomina, lepe besede, kjer se nikdar ne moli! Ali je čudno potem, da je tako? Kdor ni zvest svojemu Bogu, kako bode zvest svojemu možu ali svoji ženi? Človek brez vere, podivja in zgubi tudi najnaravnejše čute človeškega srca. Vse otrpne. Kaj čuda, da tudi stariši izgube čut očetovske ali materine ljubezni in jim je prosto življenje, pijača, vse, več, kakor lastni otročiči! Kaj čuda potem, da očetje bolj skrbijo in jim je več za Narodni pijanski dom, kjer se pijančuje, kakor pa da bi mislili na svoje ljube nesrečne otročičke in za nje poskrbeli lepih šol. — Revčeki so res, ki niso krivi, da so rojeni iz slovenskih brezverskih in brezsrčnih starišev.

Iz Ely, Minn. piše neki Zajec Justin v Prol., da Ave Maria dela prepir. — Mi bi tega rdečega Mr. Zajca vprašali samo to-le: Ali misli, da ima katoliški list, katoliški mož še toliko pravice na svetu, da se sme braniti pred tako ostudnimi napadi, s kakoršnimi smo izzivani, katoliško zavedni Slovenci že dolga leta po vseh rdečih listih? — Da, da, Navajeni ste bili, da se je molče trpelo vse obrekovanje in sramotenje, da smo katoliško zavedni možje nemo držali svoje hrbte, da ste bili po njih, kolikor ste hoteli, da smo držali svoje obraze, da ste nemoteno vanje pljuvali. Da, bilo je tako, ker katoliško zavedni možje smo miroljubni do skrajnosti. Pa upamo, da je konec te dobe, da se boste morali navaditi od časa do časa tudi na malo "kopriv iz vaših lastnih vrto". To Vam ne bo škodilo, tudi če malo zakašljate. — Če bi "jo" pa bil Mr. Zajčev prijatelj pri neki "Katoliški" družini kmalu "skupil", se mu pa šika! Kaj se pa rdečkar meša med "ta-črne".

Sheboygan, Wis. — Umrl je naročnik Jakob Podlesnik, star 27 let. Priporočamo ga v molitvah. Naj v miru počiva!

Alix, Ark. — Malo se sliši od nas, iz tega zapuščenega Arkansasa. — Veliki teden smo imeli sveti misijon. Naš Father Blazik, rodom Nemeč, so nam poskrbeli 2 misionarja, Nemca in Poljaka. Vsaki dan sta bile dve poljski pridigi. Misijon se je začel prvega aprila in se je

skončal 8. aprila. Cerkev je velika, vendar bila je vsaki dan dvakrat polna. Tako smo lahko tudi mi Slovenci za velikonoč. Seveda jih je med nami veliko, ki se vsemu temu smejejo in se iz vsega svetega norčujejo.

Katarina Pristopec.

Pueblo, Colo. — Spretni in nadarjeni igralci in igralko so v kratkem razveseljevali naše rojake z dvema igrama, ter so tim potom nabrali lep pripomoček svoji cerkvi in šoli. — Dne 27. majnika se je ponovila "Rokovnjaci". Nabralo se je mnogo občinstva, in splošno se je govorilo, da so se igralci in igralko še dosti bolj postavili, kakor prvokrat. Kar naravno, zares izvrstno so izvrševali posebno glavne vloge; gospica Johana Smerke-Polonica, g. Walter L. Predovič Ferdinand, g. John Germ Blaž. Tudi vsi drugi so bili naravnost vtopleni v značaj svoje dotične vloge. Bili so sledeči: G. J. Kogovšek, g. R. Robleč, gospodične, Ana Snedec, Helena Perko, Francica Rojc, Kristina Blatnik Katie Thomas, Rosie Snedec, Katie Jerman, Marija Gregorič, Katie Geršič, Marija Zobec, Marija Princ, Rosie Pugel gg. L. Jenko, R. Puh, A. Jeršin, L. Zupančič, J. Lesar, F. Rojc, Jake Papež, P. Zernec, And. Raspet, Ton. Prijatelj, Joe. Pritekel, John Anžič, J. Kral, A. Zalar, J. Kambič.

Dne 3. junija so pa naše gospodične priredile ginjaivo igro "Prisegam". Menda je prenapolnena dvorana še posebno navduševala bistroumne dekleta, da so vseskozi slikale tako pravilno in zanimivo značaje svojih ulog. Ljudje so komaj čakali, da se je prikazala gosp. Johana Smerke kot Klara, prav naravno je nastopala gosp. Ana Snedec kot oblastna ga. Ludmila, mnogo razvedrila in veselega smeha so vpletle gospodične Regina Skiff, Mary Zobec in Kristina Blatnik, prietno obnašanje gosp. Helene Perko, kot uboga najdenka Ivanka nam je kar solze privabilo. Enako spretno in spodbudno je nastopala gosp. Francica Rojc, in članice kluba, gospice Rosie Pugel, Katie Jerman, Katie Thomas, Rosie Snedec, Mary Gregorič, Carie Prelesnik, Katie Geršič so izredno lepo vpletale šaljive prizore. Seveda je bilo petje pripomoglo izdatno k zaželjenemu uspehu. Po dvorani se je šlihalo: če bi igro jutri ponovili, bi zopet prišel.

"Prisegam", če igralko, kakor tukaj, umejo uprizoriti blaga in ganljiva čuvstva, in se govori razločno, tedaj so v nji izvšeni navki v prikupni, zares čarovni obleki, ki nevede vtisnejo trajno, blagodejno moralo (mravnost).

Solska mladina ima igre tudi v dvorani sv. Jožefa 1. junija. Mimo drugega imamo "Blejske junakinje."

C. Z.

Lorain, O., dne 11. junija 1917.

Glede "Izjave" društva Sv. Alojzija na moj dopis v priljubljenem našem polmesečniku Ave Maria šte. 7. Vam moram sledeče sporočiti.

1. Dopis je bil v celoti resničen.

2. Predsednik društva je res predlagal, da bi se društvo izreklo za črtanje črke "K". Da je bil "nepriistranski" v svojem predlaganju znači dogodbica, katero je pripovedoval o nekem

mladeniču, ki bi bil pristopil k našemu društvu in Jednoti, ko bi ne bila "katoliška", to znači ogorčenje brata Omahna in govor brata Viranta.

3. Brat Virant je res zagovarjal katoliško ime pri dotični seji. Njegov krasni govor je bil skoraj dobesedno spriobčen v dopisu. Kar se ne strinja je samo to-le: da ni rekel, da sam izstopi, temveč, ako pride do tega, da Jednota ne bode več katoliška, bode tako vzel proč svoje tri sinove, kar bi bil gotovo še hujši udarec za društvo.

4. Iz zgoraj omenjenega sledi, da je ona "Izjava", podpisana od predsednika, tajnika in blagajnika, popolnoma neutemeljena, ker se hoče uradnim potem s pečatom tajiti nekaj, kar se je res razpravljalo na seji dne 18. febr. 1917.

4. Brat Virant ni nikdar preklical svojega govora, kar je on govoril pri eni in drugi seji, smo vsi slišali in se popolnoma vjema z dopisom.

6. Sovraštvo in hudobija nista bila, ki sta mi narekovala dopis, nisem sramotil nikogar, pač pa ne trpim, da bi se kdo tako lahkomišljeno norčeval z vere, češ, da je vera nekaj skrajnega in človeku usiljenega.

To je vse, kar morem reči o tej zadevi. — Kaj ne, pri nas naj vsakdo prosto zabavlja čez vero sramoti cerkev. Vsi ti pa hočejo biti ob jednem dobri katoličani. Zakaj? Zato, ker so bili, so in bodo vedno katoličani samo po imenu. Da, ti naj imajo pravico sramotiti, braniti se pa ne sme? — "Hallo! Ali si bil pri sveti maši v nedeljo?"

"Seveda, bil sem."

"In tvoja žena tudi?"

"Ne! Je bolna."

"Le hodi, norec, le hodi v cerkev, in tvoja žena bode ozdravela."

Pa se drznite g. urednik mu odgovoriti in reči, sramota, ako tako govoriš, nisi katoličan, pa boste videli, da Vas bode tožil da ste Vi njega razžalili in ne on Vas.

Želim Vam zdravja in polno naročnikov

Vaš dopisnik.

"ZVEZA K. S."

Chicago, Ill.

Lepšo pot niste mogli najti za Zvezo Kat. Slovencev, da jo zanesete med slovenski narod, kakor "literarično". — Družba Sv. Mohorja, ko bo izvedela za vaš korak, bode brezdvomno pozdravila to idejo, da se je tukaj v Ameriki ustanovil nekak odsek Mohorjeve družbe. — Prepričan sem, da bode tukajšna Zveza dobila obilo številno naročnikov tudi v starem kraju, že iz radovednosti, kaj se bode tukaj pisalo. Za to bi bilo želeto, da priobčujete samo spise izpod peresa ameriških pisateljev in pesnikov. — Tukaj-

šna Zveza in družba Sv. Mohorja v starem kraju sta si na ta način lahko agitatorične druga drugi. Ta vaša ideja se mi dozdeva jako srečna. Nesrečna bi mogla biti samo v tem slučaju, če bi se stik z Mohorjevo družbo v starem kraju razdril.

Jernej Zupan.

Opomba:— To se bode uredilo, po vojski. Mi za prihodnost nismo naredili nikakih načrtov. Prišla nam je miselj in poskusili smo jo. Ako gre, gre. Ako ne, bomo nehali. — Vendar do sedaj se je izkazalo, da ni bila napačna miselj.

— o —
 Jej, jej, jej! kako so pa hudi na nas rdeči bratci v Canonsburgu, Pa. Baje so imeli posebno sejo, kjer so sklepali, kako bi se naj-
 vspesneje zmaščevali proti nesrečni "Ave Maria" ki si upa resnico tako javno in tako na glas povedati. Zastopnik Gl. Sv. je ta korajžen mož, ki si je upal povedati kot "zastopnik" te nasebine resnico nam v obraz. Joj, kako smo se tega ustrašili! Pa bilo je seveda zopet: "ni res... res pa je..." — "Ni res... res pa je..." Ni res, da je župnik to rekel, res pa je, da je rekel in da je res tako bilo, da ni lagal! — Re-
 veži, kako se nam smilite, da se tako svojih dejanj sramujete, ko se vam enkrat očitajo. Da, da, saj se boste še bolj sramovali sami sebe! Le počakajte, da minejo norostna leta. Marsikaka solzica bo zdrsnila po ovenelem licu starčka, ki bo za zapečkom mislil nazaj na mlada leta in mu bo neumisljena vest kazala "norosti rdečih mladih let!" — "Ej, norci, norci smo bili!" bo globoko vzdihnil. Mi pa že danes to trdim in ni treba še le čakati starih zapuščenih let. Recite, kar hočete, kar še najbolje in edino pametno je živeti, kakor "farji" uče. — Našega zastopnika bi bile ženske skoraj nateple. No, pa, ker je fest fant, so mu zaenkrat odpustile. Hvala jim! —

— o —
 V šmarniški izlazi se je urinila neljuba pomota. Pesmico "Šmarniški zvonovi" ni zložila Ivana Ule, temveč G. Oblak iz Soudan, Minn. in njeno delo je pesmica "Kraljica majnika", Maria, ti si moja Mati" je pa zložila naša 15letna Frančiška Kavčič iz Trail, B. C., Canada, ki kaže veliko pesniško nadarjenost. Svetujemo ji naj le pridno bere slovenske knjige in pesmi in naj jih proučuje. Če že pri teh letih in pri tako mali izobrazbi v slovenščini zna tako lepo zlagati pesmice, potem smemo upati, ako se bode pridno učila, da bode še zelo zelo napredovala.

PROŠNJA.

V hudi boleznih se priporočam v molitev vsem rojakom in bralcem Ave Maria. Vsaj eno Češčeno Marijo zmolite za me. — Pittsburgh, Pa. V. K.

Slovenski svet.

Sestra Elizabeta.

Kako si lep, slovenski svet,
s prekrasnim plaščem si odet,
kjer te poljubi solnce zlato,
sto cvetk pokrije tvojo trato,
vpogiblje klasje se bogato
in gozd zori.

Častito — sivi velikani
te čuvajo — zvesto ti vdani —
za davnih dni:

s ponosom zro v zrcalo jasno
slovanske reke, bistre Save
valovi pojejo soglasno
pozdrave bratskim sinom Slave.

Slovenska zemlja lepa si! —

Narava te je okrasila,
ti vence lavorik povila,
nad tvojo glavo ga drži. —

A več kot to
na tvojih tleh se zre oko.

Na desno levo, vsepovsod
se dviga križ v oblake jasne.

Komu je stavil hiše krasne
na tvojih tleh še zre oko.

Mariji, ki je stvarstva cvet,
njen dom je ves slovenski svet.

Na sivi skalnati pečini
oznanja zvon Kraljice čast,
med zlatim poljem tam v dolini
je dom Marijin — njena last.

Še več! Pobožna mati Slava,
otroke si rodila ti,
Marijo da tvoj sin časti,
njo kot kraljico pripoznava,
za njo naj dela, se bori;
krasi naj ga svetinja bela,
ti sama si mu jo pripela.
Tudi Brezmadžna zastava
je krasno delo tvojih rok;
zato te blagoslavlja Bog.
Na tvojih tleh, slovenski svet,
je vse Mariji posvečeno,
tajnostno jo pozdravlja cvet,
in slavček pesem zna le eno:
"Marija!" tiho — mil je spev,
"Marija!" rajsko — čist odmev.
Mariji solnce vence vije,
ko na slovensko zemljo sije.
Moj dom, ponosen si lahko,
zavest te sladka osrečuje,
da te Brezmadežna varuje,
da njeno čuva te oko.

Da, mili moj slovenski kraj,
z lepoto dal si tisoč sreč,
z Marijo dal si mi še več,
postal si zemeljski mi raj.
Zato te ljubim in te bom
Slovenski svet — Marijin dom!

SLOVENSKA ŽENA

MATERINA DRUŠTVA - ČEMU?

ŽALOSTNO je po naših slovenskih naselbinah, žalostno. Kdor ima le še malo smisla za napredek, kdor ima le malo narodnega čuta, ljubezni do Boga in naroda, le

malo poštenja pa gleda vse to, se gotovo ne bo mogel zdržati solz, ko proučeva razmere med nami.

Da, greh, grdo življenje zmaguje! Hudo bija kraljuje! Kolikor pokvarjenejši je kdo, kolikor grših besedi je, toliko več ima veljave med narodom. Kolikor kdo bolj hvali in proslavlja svobodo mesenega poželenja, svobodo nizkih živaljskih strasti v človeku, toliko pristrčneje ga pozdravlja narod kot odrešenika iz sužnosti verskih zapovedi in — Boga. Vživaj! Vživaj življenje! Zato ga imaš!

Duhovnik, ki svari pred divjimi strastmi, je sovražnik človeškega roda. Rdeči slepar, ki zapeljuje narod, je pa prijatelj naroda.

Da bi omamili narod, držo mu pred očmi bliščeče ime delavskih koristi in delavskih interesov.

"Mi hočemo stanje delavskega stanu zboljšati!" Toda kako ga bodo zboljšali, tega ne povedo. Ali bode bolje, ako bodo zmagali v politiki možje, kakor Kristan, Konda in drugi rdečkarji, kakor pa je sedaj, ko je Wilson, ni težko povedati.

Kar pa je najžalostnejši pojav med nami je pa propad našega ženstva. Mož je okužil še ženo. Že nekaj časa sem se oglašajo iz naselbin v grdih listih tudi žene in sicer z grdimi, jako grdimi članki, v katerih se pozivlja slovenske žene, naj vržejo od sebe vsa čutila, katere imenuje cel človeški rod "plemenitejša", kakor je verski čut, čut ljubezni do otročičkov, čut sramežljivosti i. t. d. Z vso silo se deljuje za odpravo materinstva.

"Vsaka žena je nespametna, je nezavedna, je zarukana, katera ima otroke!" pišejo.

Grozno! Da more ženska tako nizko pasti, kdo bi si to mislil.

O, kaj je nežnejšega in slajšega, kakor je sladka vez ljubezni med maternim in detetovim srcem. Kako ljubi prava mati svoje dete! Kako se žrtvuje zanj! Nobena noč ji ni predolga, nobena žrtev prevelika, nobena ura prepozna, nobena pot predolga, vse, vse samo za ljubljeno dete!

"Ne! Mati ti si "zarukana", ako ljubiš to detice!" kriče "zavedne" žene. Detice ti je v breme! v nadlego! Ti joka! Ga treba snažiti! Ti nagaja! Ti je na poti, da ne moreš na plese, na zabave, da ne moreš celi dan sedeti v "rocking chairu" i. t. d.

In ta krivi nauk se zajeda globlje in globlje v naše ženstvo.

In konec — kakšen bo?

Ubogi slovenski revčeki, ki imate take slovenske matere! Vi boste čutili grenkobo tega konca!

Divji lev, krvoločni tiger, krviželen ris, da, zverji ljubijo svoje mladiče, sloven-

ska mati, krščanska mati, v dvajsetem stoletju, ako je enkrat postala "Zavedna" "svobodomiselnja" — ona pa smatra detice — za breme!

"Matere, ne imejte otrok", kriče te zavedne Slovenke.

Ako je pa enkrat med naše ženstvo zašlo tako-le prepričanje, ako so naše žene, naše matere in gospodinje padle tako globoko, povejte, ali je čudno, da je med nami tako?

Ne!

Mati podpira tri vogale pri hiši. Toraj celo družinsko življenje sloni največ na materi.

Pa če je mati tako slaba? če je mati takega prepričanja?

Kdo bode držal ženo, da bode držala svetost zakona! Kdo jo bode bodril, da bode lepo učila in skrbela za otročičke? da bode dobra mati, žena, gospodinja?

Nihče! —

Ne, ne! Mati zanič, vse zanič!

Sv. Monika

zgled krščanskim materam.

P. B. S. o. f. m.

(Dalje.)

REČNA lastnost človeškega srca je, da pozabi vse bridkosti in naj bi bile še tolike, kakor hitro spozna, da se mu pričinja vračati ljubezen od človeka, kateri mu jih je povzročil. Tako se je

godilo tudi v srcu sv. Monike, ko je po sedemnajstletnem hudem trpljenju, katero ji je napravljajal njen mož Patricij, naposled se vendar uklonil milosti božji ter se dal krstiti. Veliko je zanj molila, veliko solz pretočila, veliko pretrpela — pa pozabila je vse hudo, katero je minulo. Nepopisna tolažba je napolnovala njeno srce na srečni dan, po katerem je toliko hrepenela, za katerega je zaupno in neprenehoma molila. Neizrekljivo je bilo njeno dušno veselje, ko je videla svojega ljubelega moža tako skesanega, ko je bila navzoča pri srečnem trenutku njegovega krsta. Kakor je bila duša njenega moža v tistem trenutku očiščena vseh grehov v kopeli vode in z besedo zveličanja, tako je bilo tudi sree sv. Monike naenkrat oproščeno vsega trpljenja ter napolnjeno rajskega veselja in nebeške tolažbe. Pač prelepo plačilo, katero je sv. Monika prejela že na tem svetu

Srečno življenje ob strani svojega spreobrnjenega moža, ne več pogana, ampak skesanega kristjana, je pa trajalo le malo časa. Kmalu namreč mu je zatisnila oči za zmirom — mej čustvi žalosti in radosti. Žalostna je bila, ker ga je izgubila po tako kratkem času mirnega, srečnega življenja; vesela, ker ga bo kmalu zopet našla — — kjer ne bo več ne žalosti ne ločitve. Pripravila mu je dostojen grob in poleg njegovega pripravila prostor tudi zase; kajti želela je počivati poleg njega, čegar vsled svoje zaupne in stanovitne molitve, dušo je poklicala v življenje.

Prvo delo sv. Monike je bilo končano, delo dolgih sedemnajst let. Zdaj je Monika kot vdova živela le za Boga. Njen sin sv. Avguštín popisuje tako-le njeno življenje: "Ti veš, o moj Bog, kakšna je bila moja mati — čista in trezna vdova, polna ljubezni do ubogih in polna češčenja do tvojih svetnikov. Ni opustila niti en dan sv. maše, cele ure je zjutraj in zvečer s teboj govorila v cerkvi v tihoti, v premišljevanju in molitvi. Ni zapravljala dragega časa s poslušanjem vsakdanjih novic, ampak ga je obračala, da je občevala s teboj, o Bog — in poslušala tebe."

Tako je potekalo njeno življenje v vedni molitvi in dobrih delih, prav kakor po-

oisuje apostol Pavel, kako naj živi vdova.

Kaj pa njen sin Avguštin? Pretresla ga je sicer smrt očetova — toda, da bi strl grešne vezi in odločno nastopil pot sv. vere — za to je bil preslab. Sam piše o tem: "O, kako sem želel odtrgati sebe od posvetnih stvari in se povrniti k tebi, o moj Bog", toda — — držal ga je nazaj njegov napuh, vkljenjen je bil v razuzdano življenje, njegovo srce je ljubilo le svet in to, kar je na njem.

Za skrbno ljubečo mater sv. Moniko je bil zdaj Avguštin glavni predmet in vzrok njenih molitev, njenih solz, njene spokornosti, pa tudi veselega upanja.

Na sv. Moniki vidiš, krščanska žena, mati, kaj stori molitev, kolika je njena moč. Molitev, dobro in vsakdanjo molitev priporočam nujno tudi tebi kot prepotrebno in prekorišno tvojo dolžnost.

Z molitvijo namreč kažeš, če ljubiš Boga. Glej tvoje dete, ki te ljubi rado s teboj govori; vse ti pride pravit, karkoli ima na srcu in ono ti s tem napravlja veliko veselje. Da, to, da dete svojim starišem rado razodeva, kar ima na srcu, to, vidiš že pri malem otročičku, ki še govoriti ne more. Dete v zibelki išče svojo mater z očmi takoj, ko se zbudi in ko jo zagleda, pokaže svoje veselje nad tem z ljubkim smehlajem, ono že govori v svoji ljubezni z materjo še predno more izgovoriti kako besedo. Njegovo ljubeče srce je sili k temu. Enako je s teboj krščanska mati, ako res ljubiš Boga. Tvoje srce te sili, da ž njim govoriš, da moliš. Molitev je torej naravna potreba tvojega srca, k molitvi te priganja tvoja ljubezen do Boga.

Molitev stori človeka plemenitega, vzvišenega nad vsemi stvarmi, ki ne morejo moliti. Človek namreč, kadar moli govori z Bogom, občuje ž njim, ki je neskončno popolno bitje. Bog pa razsvetljuje in prešinja njegovo dušo s svojo milostjo, odtegne jo nekako od svetnih reči in povzdigne k sebi, da hoče in ljubi to, kar je njemu ljubo in drago in s tem jo stori plemenito, vzvišeno. Že pregovor pravi: Povej mi s kom občuješ, in jaz ti

bom povedal, kdo si. Podobno govori tudi psalmist o duši, ki rada moli, da bo njeno spoznanje vedno večje, njena volja vedno bogatejša, pravi namreč vsem: "Približajte se mu in bodete razsvetljeni."

Molitev krepi in osrčuje krščansko ženo, kajti po molitvi ji prihaja moč od Boga.

Kdor namreč prav moli, ta se naslanja na Boga, zavedajoč se svoje slabosti in zato dobiva moč do njega, da more govoriti z apostolom: "Vse premorem v njem, ki me močnega dela."

Kako boš pač mogla ostati stanovitna, kako boš mogla spolnovati težke dolžnosti, ki jih imaš kot žena in mati brez blagoslova molitve? Le žena, ki moli, bo mogla obvarovati svojo družino pred strupom posvetnega duha. Le žena, ki moli, bo svojemu možu v vseh razmerah življenja trdna opora in krepka pomočnica. Le mati, ki moli bo že v nežno srce svojega otročiča vsadila lepe čednosti, bo učila sklepati njegove male ročice k molitvi, ga učila varovati se greha in ljubiti Boga. Mati pa, ki ne moli, nima za vse to nobenega smisla, nima za vzvišeno službo prave vzgoje potrebne požrtvovalnosti. Zato je neizmerna nesreča za družino, posebno pa za otroke, ako nima mati duha molitve, ako mati več ne moli.

Molitev slednjic tolaži in razveseljuje krščansko ženo. Če v vročem poletnem dnevu solnce silno pripeka, povesejo cvetlice svoje trudne glavice. Ko pa napoči večer in pade dobrodejna rosa na osušeno zemljo, se narava zopet oživi in cvetlice zopet veselo povzdignejo svoje cvetke. Ali ne zadenejo tudi krščansko ženo in mater bridke ure, da se ji godi kot vbogi cvetlici v vročem poletnem dnevu? Ali nema ravno srce žene in matere več kot polovico vsega gorja na svetu prenašati? Če pride nad družino velik križ, če nastane sovraštvo, ako ti napravlja bridke skrbi tvoj ljubljeni otrok, ako so očitni dokazi o nezvestobi moževi — kolika bôl prevzame tedaj srce žene in matere? Ali se ti ne godi tedaj hujše kot oveli cvetlici, katero nevsmiljeno žgo solčni žarki v poletni vročini? Kaj te naj tolaži, osrečuje? Glej,

to je nebeška rosa, katero ti pošilja tvoja goreča molitev. Glej, ako ti krščanska žena v taki bridki uri bodisi v cerkvi pred tabernakelj bodisi v hiši pred križ poklekneš in potožiš Bogu svojo stisko in ga prosiš pomoči ter združiš svojo molitev z molitvijo na vrtu Getzemani molečega Zveličarja bodi zagotovljena, da boš pre-

jela tudi ti moč in tolažbo iz nebes. Spolnilo se bo tudi nad teboj, kar ti je obljubil Gospod po psalmistu: "Klič me na pomoč ob stiski, rešil te bom, in ti me boš hvalil." In če tudi morebiti ne bo Gospod popolnoma ti odvezel križa, bo pa storil, da ti bo v vir sreče za čas in večnost.

(Dajle prih.)

Stariši varujte nedolžnost svojih otrok.

K. o. f. m.

AJ dragocena reč je lepo se lesketajoči biser. Kdo si ga ne želi. Kdo se ne ponaša z njim, ako ga ima! Toda če najdeš tak dragocen biser neobrušen, ne bode se ti zdel tako lep in drag. Saj je še ves robat in umazan. Daj ga pa v roke zlatarju, ali onemu, ki se nanj razume, ki pozna njegovo ceno, kako se ga bode zveselil, če je tudi nezbrusen. Pozna njegovo ceno, pozna njegovo vrednost in tudi njegovo lepoto, ako se bode enkrat zbrusil.

Tak neobrušen, robat biser je otrokovo srce, je otrokova duša. Nekaj krasnega in dragocenega je! Prebivališče sv. Duha je po svetem krstu. O, kako se odsvita v njem posvečujoča milost! O, kako lepo sije iz nedolžnih očij sveta nedolžnost, ki jo krasi! Vse čednosti so začrtane na tem presrečnem bitju. Toda neizbrusen biser je! Te čednosti, to lepoto treba nazunaj še le razviti, otroka treba vzgojiti.

Mati, tudi tvoje nedolžno detice, ki sedi na tvojem naročju tako veselo, tako srečno, ki pri nikomur ne najde tolike radosti, kakor pri tebi, ki tako milo joka in steguje svoje ročiče proti tebi, ako te ni, katerega nihče ne pomiri, kakor samo tvoj mili obraz, katerega ono tako ljubi, da, to detice je tak dragocen biser!

O, mati, poglej ga, kako se ti smehlja nasproti iz zibelke, kako žare nedolžna

očka, ko te zagleda, kako upira svoj pogled vate, kako se steguje, da bi prišel čim preje k tebi! Mati, ali se ti ne taja srce radosti in ljubezni, ko gledaš to malo stvarico, to nedolžno tvoje detice, ki te tolikanj ljubi?

Toda, mati neobrušen biser je še to detice. Bog ti ga je izročil, da ga zbrusiš, da se pokažejo na njem vse krasne barve krščanskih čednosti, da bode krasen, zbrusen biser, ki naj razveseljuje svojega Boga v nebesih, kateri ga je tako lepega vstvaril, ki naj bode v srečo sebi, v ponos tebi, in v radost vsem, ki bodo prišli blizu njega. Da, blagor človeku, ki je imel skrbno mater, ki ga je dobro vzgojila, ki ga je dobro zbrusila. Kakor dragocen biser je!

Izmed vseh krasot tega bisera, pa se najlepše svetlika na otroškem srcu in na srcu vsakega človeka angeljska nedolžnost, sv. čistost. Dokler ima otrok ta biser, to krasoto na sebi, kako ga imamo radi! Kako radi upremo svoje oči v njegove oči in skušamo predreti te očki, da bi videli globoko dol v srčeku to čisto lepo nedolžno dušo njegovo. Kako nam je pa ostuden otrok, na katerem opazimo sledove nečistosti, pokvarjenosti! Kako ga vsakdo pomilovalno pogleda! Kako malo kdo ga ima rad! Kako nesrečen je!

Krščanska mati, dragocen biser, angelja, ti je izročil Bog, ko ti je dal tvoje dete!

(Dalje.)

MARIJA ME JE OZDRAVILA.

Cleveland, O. — Vem, da sem že prepoznana s tem mojim dopisom. Vendar vseeno priobčite ob prvi priliki. Saj je list Ave Maria ne samo sedaj ta mesec maj, ampak vsakikrat Marijin list. To je resnična zgodnica iz mojega življenja in mi ne da vest miru, da bi je ne zapisala za Ave Maria.

Bila sem deklica stara 13 let, ko sem se v torek po velikinoči zelo prehladila. Čutila sem se jako slabo. Vendar nisem nikomu o tem omenila. Na belo nedeljo sem šla k sveti maši ob 10. uri v St. Jernej na Dolenskem. Pred sveto mašo sem s svojo sestro in prijateljicami malo postala, ko sem kakor mrtva omedlela in padla. Bila sem brez zavesti več ur. Sprejela sem sveto poslednje olje. Od tedaj sem bila tako čudno bolna, da ni nihče vedel, kaj mi je. Nekateri so rekli, da imam božjast, drugi zopet kaj drugega. Prišel je zdravnik iz Novega mesta in se izjavil, da te boleznine more ozdraviti. Bila sem pripravljena na smrt in se nisem bala tako smrti, kakor sem se boleznine — božjasti, če bi imela biti revica do smrti. Posebno se je tega zela bala tudi moja mamica. Zaobljubila me je na Brezje, k Mariji pomagaj. Res se mi je začelo boljšati od tedaj. Toda noge so mi začele zelo otekati. Prav takrat so se začeli zbirati romarji, da bodo šli na Brezje s posebnim vlakom. Tako sem šla tudi jaz. Težko sem šla zlasti z Otoč dalje. Solze so

me zalivale, ko sem ležala za drugimi romarji. Večkrat so se morali vsi vstaviti in čakati na me. Vendar zaupanje me je gnalo naprej. O kako zaupno in jokajoče sem pela pesmico:

Marija, k tebi vboge reve,
mi zapuščeni vpijemo,
Objokani otroci Eve . . .

Ko smo prišli do vrha, bila sem smrtno utrujena. Mislila sem, da bom omedlela. Toda videla sem belo zidovje doma moje nebeške Matere Marije. Napela sem vse svoje moči in poživila sem svoje zaupanje. Nekaj mi je reklo, “Zaupaj, otrok! Marija ti more pomagati. In Marija ti tudi bo pomagala!” In res, kolikor bližje smo bili cerkvi, toliko lažje sem hodila. Ko smo prišli v cerkev, se mi je že zdelo, kakor bi bile padle težke verege z nog in od tedaj — sem zdrava. — “Za njeno bolezen, nimamo zdravitil”, je rekel Dr. De Franceschi iz Novega mesta, Marija jih je pa imela in me tudi ozdravila. O, kako sem ji še danes hvaležna, ker sem še vedno zdrava. Moje boleznine in mojega ozdravljenja je bilo veliko priča, ki še žive. Zato se pa podpišem z mojim prejšnim in sedanjim imenom. Mogoče bodo prišle te vrstice v roke kakemu čitatelju lista Ave Maria, ki je bil priča tega dogodka.

Agnes Hrastar, sedaj Leovech.

1141 E. 66. St.

V Brooklynu bode dne 17. junija ustanovitev Materinega društva Ž. M. B. Zjutraj ob 7. bo skupno sv obhajilo popoldne ob 4. uri pa slovesen cerkven sprejem in potem shod v društveni sobi. — Vse matere se uljudno vabijo! — Žena se je priglasilo do sedaj 24. mož je bilo sprejetih pa 26. Žene, ali se boste dale možem osramotiti?

Predsednica: Mrs Rozalija Bojanec. Tajnica: Mrs. Barbara Cvetič. Blagajnica: Mrs. Agnes Gorišek. — Prihodnji društveni shod bode 24. junija ob pol treh popoldne.

Prosimo imena odbornic materinih društev še iz družih naselbin.

Materino društvo v Cerkvi Matere božje v Pittsburgh, Pa. — Voditelj: Rev. J. Mertel.

Vstanavljajte Materina društva!

Brooklynska priloga.

USTANOVNI SHOD

slovenske cerkvene občine v Brooklyn, N. Y.

Precejšnje število mož in mladeničev se je zbralo na binkoštno nedeljo popoldne, dne 29. maja v malo šolsko dvorano cerkve Zalostne Matere Božje na Morgan Ave in Harrison Place. Bilo bi jih lahko seveda še nekoliko več, vendar za prvi shod je bilo število jako lepo.

Shod je otvoril Rev. Kazimir Zakrajšek z molitvijo. Potem je pozdravil navzoče može in fante in v daljšem govoru pojasnjeval pomen današnjega shoda in njega namen. Službe božje se precej lepo število Slovencev udeležuje vsako nedeljo. Ko bi bilo mogoče imeti še rano sv. mašo, bi še več Slovencev prihajalo sem v to cerkev redno vsako nedeljo.

Kratka zgodovina slovenske službe božje bi bila ta.

Ker je sedanjí naš duhovni pastir v času dolgoletnega svojega delovanja v New Yorku vedno bolj uvideval, da mora biti v Brooklynu precejšnje število Slovencev, za katere se pa ne ve. Zato je priredil že za lanski post celotedenski misijon. Udeležba je bila izvanredno velika. Od tedaj se se pa začeli Brooklynski Slovenci sami zanimati za to, da bi dobili lastno službo božjo. Sedanjí naš duhovni pastir se je zato lani odpovedal slovaški župniji na Greenpointu, da je mogel ustreči Brooklynskimi Slovincem.

Brooklynski škof je prošnji za lastno službo božjo za Brooklynske Slovence rad ustregel in določil nemško cerkev Zalostne Matere Božje na Morgan Ave in Harrison Place v ta namen. Ta cerkev se prazni od dne do dne. Tako se ne ve, kaj se boče s to cerkvijo zgodilo.

Slovensko službo božjo smo začeli na božični dan. Od tedaj imamo vsako soboto večer od 7. do 8. spoved, vsako nedeljo ob pol 11. slovensko sv. mašo in popoldne ob 4. litanije.

Sv. maše se udeležuje povprečno nekako 200 do 250 ljudi. Nedeljskih dohodkov je povprečno toliko, da se pokrivajo tekoči stroški. Najemine za cerkev plačamo vsako nedeljo \$10.00 in za čiščenje \$2.50.

Za oskrbovanje cerkvenega slovenskega pe-tja se je ustanovilo pevsko društvo "Danica", ki že jako lepo napreduje. Pevovodja je g. Ig. Hude.

Ker naša občina še ni popolna župnija, temveč je šele nekaj poskus, če se bo dalo kaj narediti in je naš duhovnik tudi misijonar, katerega kličejo za misijone tudi druge slovenske in slovaške naselbine zato smo bili tega pol leta nekaj nedelj tudi brez slovenske pridige. Rokaji ne smejo in ne morejo tega zameriti, ker se pač drugače ne da pomagati in radi ene ali dve nedelji brez slovenske pridige naselbina še ne bode propadla.

Pri tem shodu, ko se je to vprašanje sprožilo, je naš duhovnik obljubil da bode skušal malo iti na misijone, toda pod pogojem, da se bodo

Brooklynski Slovenci pridno udeleževali nedeljskih služb božjih, da se bode videlo, da jih je dovolj, in da se zanimajo za svojo občino. Seveda, ako bi se pokazalo, da ni dovolj zanimanja, ali dovolj udeležbe, potem ne smejo pričakovati, da se bode kdo za to zanimal, ako se sami ne. Zato je dolžnost vseh Slovencev, da se začno sami zanimati za svojo službo božjo, drug drugega vabijo, da nas bode vedno več. Želeti bi bilo, da bi se tudi vedno bolj selili okrog cerkve, kjer je rent primeroma najcenejši v celi okolici.

Pri volitvi so bili v cerkveni odbor izvoljeni sledeč možje:

Trustee-ja: Anton Podgornik in Jožef Skrabbe.

Pomožni odbor: Fr. G. Tassotti, Jožef Zidar, Karol Lustik, John Kljun, George Bauer in Jos. Rauch.

Letni prispevki morajo biti kakor so v New Yorku:

vsaka družina plača letno \$10.00 kolekte. Družina, ki ima otroke v kaki katoliški šoli, plača le \$5.00, ker mora podpirati tudi katoliško šolo, kamor hodijo otroci.

vsak posameznik, ki dela, plača letnih \$6.00.

Takoj sedaj bode obiskal g. župnik vse slovenske družine, jih popisal in pobiral mesečne doneske.

Pozneje se bodo mesečni prispevki pobirali vsako prvo nedeljo v mesecu pred in po dopoldanski službi božji. G. Fr. G. Tassotti bode pri vходу v cerkev ali v cerkveni dvorani pobiral te prispevke.

Tudi se je sklenilo, da se bode vsakemu dalo na prostovoljo, kam želi spadati v New York ali v Brooklyn. Katero cerkev kdo podpira v tisto spada, tja se mora v vseh verskih potrebah zadržati.

Kdor nikamor noče spadati, tudi od nikoder nima pravice pričakovati kake usluge, ako bode kaj potreboval. Zato je želeti, da se vsak Brooklynski Slovenec izjavi, kam želi spadati in se tudi vsak pridruži, kateri slovenski župniji hoče. Kdor se pa ne prijavi nikjer, ta tudi nikamor ne spada.

Bog blagoslovi našo novo slovensko cerkveno občino Zalostne Matere božje za Brooklyn, N. Y.

VSTANOVNIKI slovenske cerkvene občine v Brooklynu:

Anton Podgornik, Jožef Skrabbe, Frank G. Tassotti, Martin Curl, Karol Lustik, Jožef Zidar, John Kljun, George Bauer, Jožef Ravtar, Martin Rauch, Peter Osterman, Anton Butina, Jožef Rauch, J. Zidar, Peter Pešcl, Matija Rauch, Jožef Felicijan, Anton Anžlovar, Valentin Orehek, John Anžlovar, Jožef Vesel, Louis Komp, Jakob Slabič, Frank Jančigaj, Marti Gergovič, Jožef Hudnik, Jozef Verderbar, Anton Obranovič, Jožef Mline, Ignac Nakrst, Jožef Šterk, Tomaž Jakovac. (32).

Prvo slovensko možko društvo Najsvetejšega Imena se je ustanovilo v naši naselbini 10. junija. Zjutraj ob 7. uri so imeli možje skupno sv. obhajilo. Popoldne ob 4. so pa prišli iz cerkvene dvorane v sprevedu v cerkev, kjer je imel g. župnik najprej kratek nagovor, v katerem je razložil pomen in namen tega društva za katoliške možje vseh narodnosti po celi Ameriki, zlast pa še za nas, Ameriške Slovence.

Nato so možje slovesno naredili svojo prisego, s katero so se zavezali spolnovati društvena pravila, zlasti pa z besedo, dejanjem in življenjem delovati za to, kar prosimo v prvi prošnji Očenaša: "Posvečeno bodi Tvoje Ime!" — Na to je blagoslovil g. župnik društvene trake in znake in izročil vsakemu svojega.

Lepo je bilo, ko je 26 mož prišlo pred oltar in sprejelo te znake iz rok našega duhovnega pastirja. Čast takim možem, ki se ne sramujejo svoje vere in svojega prepričanja! Marsikaj mož ima korajžo, ko je za baro. Tisoč h... pravi, da se ne boji. Da bi se pa na pr. v cerkvi pred par sto obrazi pokazal — mu pa srce v hlače pade. Kakor sveti Peter dekle, tako se vstraši samo kake male opazke kakega "prismodeta". — Da, ponosni smo Brooklyncanje na te naše možje in bili smo veseli, ko smo jih slišali govoriti svojo prisego zvestobe in jih videli tako možato stopiti pred oltar po društven znak.

Po cerkvenem sprejemu je bil takoj društven shod v društvni sobi pod cerkvijo. Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: Duhovni voditelj: g. župnik.

Predsednik: g. A. Podgornik.

Tajnik: g. Fr. G. Tassotti.

Blagajnik: g. J. Skrabe.

Maršal: g. Fr. G. Tassotti.

Delegata za centralo: g. J. Kljun, g. P. Pešl.

Prihodna seja društva bode 2. nedeljo meseca julija, t. j. 8. julija, popoldne ob 4. uri. Pri tej seji se bode uredilo vse potrebno glede velike katoliške letne demonstracije cele Brooklynske unije, ki bode v Sayville, L. I. N. Y., katere se bodo letos prvič tudi Slovenci udeležili.

Za prihodnji sprejem se je priglasilo tudi že 8 kandidatov.

Pravila društva je izdala v lep obliki Ave Maria.

Slovenski možji in mladeniči prigrasite se k temu prekornemu in prepotrebemu društvu!

Ti pa, lepo društvo, naš ponos in naša čast, procvitaj, napreduj in razširi se od tu po vseh slovenskih župnijah! Združji vse dobre slovenske možje pod zastavo Najsvetejšega Imena in navduši jih da ne bodo samo molili "Posvečeno bodi tvoje Ime!" temveč, da bodo tudi delovali v ta namen.

CENZUS BROOKLYNSKIH SLOVENCEV.

Do sedaj sem obiskal sledeče družine:

Jos. Skrabe	\$10.00
John Vesel	5.00
John Poje	1.00
Matija Gladič	1.00

Louis Rozman	2.00
Jožef Mlinec	2.00
Katarina Šneler	2.00
Martin Piršič
Joe Nick
Mrs. A. Weber	5.00
Anton Anžlovar	5.00
Jožef Kump
Artur Sardač	1.00
Jožef Molec, fant
Marjeta Molec, dekle
Peter Pešel50
Matja Curl
J. Kump
Mary Colja	1.00
Andrew Beljan	10.00
Peter Gladič	1.00
Frank Mihelič	5.00
J. Osterman	5.00
Vincent Zevnik
Rudolf Podkrajšek	5.00
Mrs. Rabič	3.00
John Majchen	5.00
Jožef Sterk	1.00
Jožef Cvetkovič
Henrik Kotar
Jozef Ozanič50
Martin Curl
Ana Zelenec	1.00
Frank Stariha, fant	5.00
Ignac Nakrst	5.00
Frank Jančigaj	5.00
Louis Komp	5.00
Štef. Podgornik	5.00
Mary Fugina	5.00
Mrs. Mihovič	5.00
Mrs. Rom
Lorence Kuclar	5.00
Frank Laknar
Frank Hutar
Frank Lavrič
Frank Thomas

Ako bi bila kak neljuba pomota bodisi v imenu ali v prispevkih, prosim, naj se naznani in dragevolje bom popravili.

Cenzus bodem nadaljeval dokler ne obiščem vseh družin.

Ako bi kako družino prezrl, prosim, naj se mi naznani in drage volje bom prišel.

Pobiranje "cenzusa" je gotovo najtežje delo za duhovnike vendar neobhodno potrebno.

Z menoj je hodi g. Jožef Škrabe, kateremu se zahvalim za trud in prijaznost.

Rev. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

Krsti so vsako nedeljo ob pol 4. ure popoldne, pred večerno pobožnostjo. — Očetje naj vedno popoldne. Za botre je dovoljeno je v nedeljo popoldne. Za botre je dovoljeno jemati le praktične katoličane, ki so opravili, svojo velikanočno dolžnost.

Poroke naj se naznanijo vsaj dve nedelji pred poroko, ker postava zahteva, da sta vsaj dva oklica. Kdor hoče imeti in važnega uzroka

samo en oklic, mora plačati škofiji \$5.00 kazni, kdor hoče imeti brez oklicov \$10.00. —

Sramotno je za Slovence iti v tujo cerkev k poroki, ali nesti na krst sedaj, ko imamo svojo službo božjo.

Duhovnik je v Brooklynu, v župnišču Morgan Ave in Harrison Pl. vsako soboto večer od 5.—6. 7. ure dalje in vsako nedeljo celi dan do 5. ure popoldne.

Kdor želi govoriti z njimi drugikrat, ga dobi v New Yorku 62 St. Marks Pl. ali 67. E. 7. Street. Telefon je Orchard 2173.

Zaveden in pameten Slovenec bo hodil v svojo cerkev, bo kupoval pri svojih trgovcih, bo povsodi podpiral svojega brata.

Meseca julija tretjo nedeljo t. j. 15. julija bodo odborniki slovenske cerkvene občine priredili izlet ali piknik v Glendale. Brooklynski rojaki, pokažite se ta dan! Nihče naj doma ne ostane! — Skažite svoje zaupanje tem možem, da bodo vodili vašo občino.

Meseca julija in augusta ne bo nobeno nedeljo popoldanske službe božje. Za krste treba že v nedeljo zjutraj urediti čas, da ne bode zmešnjav.

Slovenski otroci bodo imeli cele počitnice vsako soboto in vsak ponedeljek zjutraj ob pol 8 uri sv. anašo in po sveti maši poduk v slovenskem čitanju in pisanju.

Naši mašni strožniki so jako vestni in marljivi pod vodstvom voditelja Louisa Rozman. Ustanovili so si svoj otroški klub, kateremu se lahko pridružijo vsi slovenski otroci, deklice in dečki. Več o tem klubu ste čitali v Malem Ave Maria.

Pevsko društvo "Danica" potrebuje še več pevcev in pevk in naš neumorni pevovodja g. Ig. Hude ima slično veselje s podučevanjem začetnikov. Kdor ima veselje, naj se priglasí. — Izgovor, da ne znaš, ne velja, ker nihče ne zna, kdor se ni učil. Zato pa pridi, pa se boš naučil.

JAVNA ZAHVALA.

Ko sem hodil po Pa. in Ohio kot zastopnik "Ave Maria" so mi č. gg. slovenski duhovniki kakor tudi zlasti naši cenjeni gg. zastopniki šli s toliko ljubezljivostjo na roke, da se čutim dolžnega se vsakemu posebej in vsem skupaj prav iskreno in srčno zahvaliti. Bog plačaj stokrat!

Prosim jih pa vse, naj še nadalje krepko in junaško nastopijo za liste, katere izdaja Ave Maria in za načela, katerá skuša razširjati! Bodimo nevstrašeni! Ne bojmo se nikogar! Z navdušenjem in ljubeznijo do naroda, vzlasti pa z odločnostjo v naših načelih bomo vse dosegli.

Z Bogom in Marijo za narod.

Martin Godina,
potov. zastopnik Ave Maria.

Zahvala! — Za veliko milost sem se zaupno obrnil k Mariji in sem bil tudi uslišan. Prav iz srca se zahvaljujem svoji dobri nebeški Materi za uslišanje.

J. I. Cleveland, O.

Zahvala:— V svoji bolezní sem se obrnila zaupno k Mariji za pomoč in zdravje in sem obljubila, ako ozdravim, da se bom javno zahvalila v Ave Maria. Ozdravela sem in z veseljem s tem spolnujem svojo obljubo. **Frances Starman, Ali, Ark.** (Adv.)

DOSMRTNI UDJE.

19. Rev. F. Verhunc 3001 Forward Ave. Pittsburgh, Pa.

20. Mrs. Marija Klemenčič, 327 Union St., La Salle, Ill.

21. Uršula Crnkovič, New Yor.

22. Jakob Turšič 2632 W. 22nd St., Chicago, Ill.

23. John Golobič, 6 Martha St., West Etna, Pa.

24. Jozef Muhič, 506 Summit St., Joliet, Ill.

DAROVI ZA MAJEVO IZDAJO.

Cleveland O.: Mrs. Frances Mervan 25c., Mrs. Agnes Leovich 50c., Mr. Frank Pelan 50c., Mr. John Hostar 50c., Mr. John Srebernjak 50c., Mrs. Agnes Schmuck \$1.00, Mr. John Levstek 50c.

Brooklyn, N Y.: Mrs. Agnes Piškur nabrala \$2.25. Darovali: Miss Agnes Belan \$1.00, Mr. J. Skrabec 25c., Miss Agnes Piškur 25c., Miss Mary Kerkovič 25c., Miss Anna Cugel 25c., Mrs. Mary Rauch 25c., Helena Klajšnik 25c.

New York, City: Mrs. Mary Habjan 25c., Mary Vaupotič \$2.50.

La Salle, Ill.: Mr. Frank Kobal \$1.00, Mr. Adolf Sehal \$1.50.

Joliet, Ill.: Mrs. Ana Struna 25c.
Waukegan, Ill.: Mr. Andrew Košir 50c.
Chicago, Ill.: Mr. John Werbessan 50c.
Indianapolis, Ind.: Kancian Kronovšek 25c.
Leadville, Colo.: Rev. J. Judnič \$1.75.
Alix, Ark.: Mrs. Katarina Pristopec 50c.
Wakefield, Mich. — Mrs. Ursula Osbolt 40c.
Farrel, Pa. — Mrs. Anna Lumpert 25c.
Johnstown, Pa. — Anna Ljukač 25c.
Pittsburgh, Pa.: Mr. Matija Flajnik 25c. Mrs. Mary Tomec 40c.

Rock Springs, Wyo.: Miss Apolonia Mrak \$1.00.

Milwaukee, Wis. Mrs. Antonia Hudalec \$1.00.